

LETO XX.

JULIJ, 1971

ŠTEVILKA 7

MISLI

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper, N.S.W., 2027
Tel.: 36 1525

★

Naročnina \$3.00
Čez morje \$ 4.00

★

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, N.S.W. 2028

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
N.S.W. 2192. Tel. 759 7094

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

in druge namene

\$9: Vlasta Klemenčič, Karel Berezjak; 7: Janez Škrjanc, Rafael Koren; \$ 2: Jos. Kromar, Ivanka Dodič, Sl. Jernejčič, Franc Žabkar, R. Štemberger, Evgen Benc, Marija Urbas, Ivan Horvat, Feliks Zadavec, Anica Srnc, Ter. Simunkovic, Ivanka Bobek;

\$ 1: Franc Horvat, A. Bransperger, Ter. Gramc, L. Cerkvénik, Andr. Lavrenčič, Jos. Bregantič, Iv. Hodoklin, M. Abram, Jože Stres, J. Rutar, Anton Šajn, Marica Podobnik, Anica Nahtigal.

P. PODERŽAJ, INDIJA. — \$ 70: Janez Ambrožič; \$ 10: Jože Mravljak; \$ 8: N.N.; \$ 2: Sl. Jernejčič.

P. HUGO, AFRIKA. — \$ 10: T. Erič, Darko Hribernik; \$ 8: Julka Mrčun; \$ 6: N.N.; \$ 5: Anton Brne; \$ 4: Agata Zupančič; \$ 3: Ana Lapuh, Karolina Čargo; \$ 2: Frančiška Mukavec, Janez Rotar, Jože Grič, Angela Dodič; \$ 1: B. Lončar; 58 c: N.N.

SLOMŠKOV SKLAD. — \$ 10: A. Androjna, \$ 5: N.N.; \$ 2: Ivan Legiša; \$ 1: Ana Paulin.

SLOVENIK V RIMU: \$ 30: N.N.; \$ 10: Frances Delost; \$ 7: Juliana Rom; \$ 6: Jože Kovačič; \$ 5: N.N., B.A., K. Bezjak; \$ 4: Jože Koščak, Jožica Plaznik; \$ 3: M. Podobnik; \$ 2: Peter Bizjan.

Prisrčna vala vsem, Bog obilno povrni! Vztrajno nadaljujmo! Vse to je v dobro — VSEM!

KNJIGE DOBITE PRI MISLIH

SHEPHERD OF THE WILDERNESS — angleška knjiga o Baragu — \$ 1.

“SRCE V SREDINI”, spisal Vinko Brumen. Življenje in delo dr. Janeza Evangelista Kreka. Vezana \$4, broširana \$3.

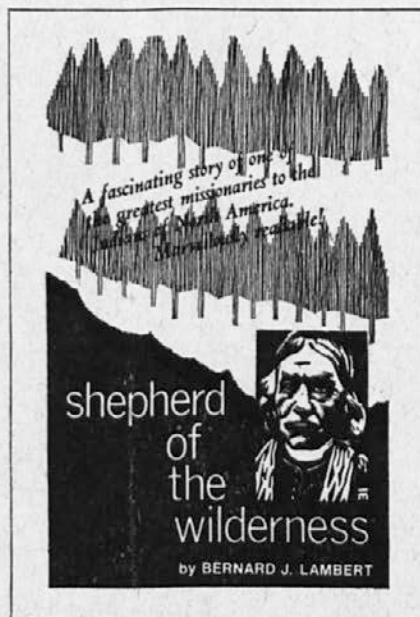
SKORAJ 50 LET. — Misijonski spomini sestre Ksaverije Pirc. Z mnogimi krasnimi slikami. — S poštino \$ 2.

BARAGA — slovenska knjiga, spisala Jaklič in Šolar. — \$ 1, poština 40c.

ROJSTVO, ŽENITEV IN SMRT LUDVIKA KAVŠKA — povest, spisal Marijan Marolt — \$ 3.

DOMAČI ZDRAVNIK (Knajp) — \$ 1.50.

ZA BOGOM VREDNA NAJVEČJE ČASTI — Spisal dr. Filip Žakelj. Krasna knjiga o Baragovem češčenju Matere božje. — \$ 2, poština 40 c.

KAJ V DOMOVINI ŽE LAHKO TISKAJO

V ljubljanski DRUŽINI 20. junija letos bremo v dolgem razpravljanju mladega Franca Križnika tudi naslednje:

“Naša družbena kritika bo samo takrat smiselna, strpna in verodostojna, če bo izrazito in globoko zgodovinsko ter psihološko utemeljena. Sedanjost bomo mogli pristno dojeti predvsem iz preteklosti. Toda tu se mi vsiljuje vprašanje: kako moremo mi mladi objektivno kritično nastopiti proti današnji podobi slovenskega trenutka, če sami že nismo mogli več zavestneje doživljati vse teže zapletenih vojnih in povojnih let in ki nas s to dobo do sedaj še nihče ni podrobno in napriustransko seznanil?”

“Zakaj o takratnih krivicah javno ne spregovore tisti katoličani in duhovniki, ki so sami bili žrtve stalinističnega terorja? Zdi se, da je njihov pogum veliko manjši od poguma komunističkih sovratnikov. . .

“Pravzaprav je naloga starejših, tako kristjanov kot marksistov, da nam mladim razpró pristno stanje polpretekle zgodovine, ki so ga prav oni ustvarjali. Mislim, da ni dolžnost nas mladih toliko brskati po preteklosti, kolikor se moramo predvsem posvetiti prihodnosti. Moramo se najprej boriti za polno, dejansko in učinkovito zajamčeno enakopravnost katoličanov v celotnem družbenopolitičnem življenju, da bi tako mogli skupaj z naporu vseh drugače mislečih ustvarjati sodobno, zares demokratično, pluralistično in svobodno narodno skupnost. Seveda nas pogled v bodočnost nikoli ne morem povsem odvezati od izkušenj naših očetov v preteklosti. . . Senca minulih dogodkov

Misli, July, 1971

nas bo vedno spremljala. Toda važno je, da te dogodke in z njimi povezane ljudi ne bomo presojali enostransko. Treba jih je razumevati ne v njihovi trenutnosti, marveč v dialektičnem nasprotju in psihološki soodvisnosti širšega konteksta zgodovine. . .

“Potrdilo o pravilnosti svojega gledanja vidim v pojavu, da se slovenski komunisti sami, seveda najbolj spet mladi, neustrašeno in neusmiljeno spoprijemajo s svojo nedavno zgodovino. Zdi se, da so se končno začeli zavedati, da je njihova velika naloga, da se z zgodovinsko resnicoljubnostjo in etično-moralno neizprosnostjo javno soočijo z vso resnico svojega delovanja v Sloveniji. Prav oni sami so se podali na nelahko pot, ki jih pelje do spoznanj, da velikokrat z nami kristjani niso ravnali v duhu socializma in humanizma”.

— ★ —

Toliko iz članka Franca Križnika v DRUŽINI.

Bralec dobi vtis, da ni več daleč čas, ko bodo lahko javno vprašali komuniste med drugim: Kako ste se znebili onih 12,000 “izdajalcev”, katerih kosti gnijejo v Kočevskem Rogu in drugod po slovenskem podzemlju? Prihajali bodo tudi odgovori. In bo kak jugosl. konzul moral spremeniti svoje besede, ko zdaj trdi, da je vse tisto izmišljotina. In bo kak današnji eks-domobranec spredidel, da je brez potrebe pljunil na vse tisto, v kar je verjel doma med vojno in kar je delal — če po svoji veri in vesti.

Bratje, vse ob svojim času — razen če MOSKVA prepreči. . .

SV. BRATA CIRIL IN METOD — ZADNJIČ V JULIJU

Urednik

KO BODO TE VRSTICE v tisku pred vami, bo že dober teden po prazniku slovanskih — posebej slovenskih — apostolov. Da, letos sta imela sv. Ciril in Metod svoj god še na dan 7. julija. Ni še dolgo, ko je naša rojstna domovina praznovala ta god 5., ostali svet pa 7. julija. Šele pred malo leti so tudi doma sprejeli 7. julij za ta god in tako se je domovina prilagodila vesoljnemu svetniškemu koledarju.

Odslej, pričenši z letom 1972, bosta povsod naša sveta brata godovala — 14. februarja. Tako so odločili v Rimu, ko so "premikali" godove svetnikov in nekatere — "umaknili". Ne vemo, zakaj sta se morala naša apostola "preseliti" od 7. julija na 14. februar, vzeti pa moramo v vednost, da bomo čez 7 mesecev spet njunin god praznovali. Nikakor pa ni prvič, da sta se morala ta dva svetnika "seliti". Leta 1777 sta praznovala 13. marca, nekaj pozneje 9. marca, končno 5. ali 7. julija. . .

Toda kakor se je "premikal" godovni dan svetih bratov, tako nekako tudi javno češčenje obeh med Slovenci. Med leti 1350 do 1650 — deloma še prej in tudi pozneje — je bilo češčenje svetih bratov med Slovenci jako živo. O tem poroča med drugimi tudi Valvasor, ki pravi, da ju na Kranjskem posebno častijo.

Najstarejši dokaz, kako je bilo med Slovenci razširjeno češčenje svetih bratov, je oltar, ki so ga napravili njima v čast slovenski romarji v Marijini cerkvi v Aachenu, globoko v Nemčiji. To je bilo okoli leta 1400. Ljubljančani in Kranjčani so nekaj desetletij pozneje ob tem oltarju sutanovili zadosten fond, iz katerega se je vzdrževal slovenski duhovnik, ki je v Aachenu nu sprejemal slovenske romarje. Še letta 1613 tedanji zapiski omenjajo ta oltar in ustanovo pod imeni sv. Cirila in Metoda. Proti letu 1700 so pa romanja v Aachen začela usihati in kmalu potem so oltar podrli ter ustanovo odpravili.

Kljub živahnemu češčenju obeh svetnikov v vseh tistih stoletjih na slovenski zemlji sami nista dobila ne cerkve ne oltarja. To se mora zdeti čudno. Še ko se je ljubljanska škofija z novim zagonom zavzela za češčenje svetih bratov leta 1777, sta dobila le posebno mašo in življenjepis v brevirju (13. marca), cerkve še dolgo ne. (Sicer pa, kako se godi med Slovenci sv. Alojziju? Da so ga zelo častili in ga še, dokazuje ne-

pregledna veriga Lojzov v krstnih knjigah. Cerkev ima pa ta svetnik še danes eno samo — bivšo semeniško v Mariboru. Nasprotno pa: Sv. Primož in Felicijan imata na slovenski zemlji nad 30 cerkva — koliko pa je njunih imen v krstnih knjigah? Nekdaj jih je moralo biti več, ker so nam zapustili lepo število Primožičev — takorekoč svojih miniatur — toda niso več krstna imena, ampak družinska. Tudi Felicijan je danes vse prej družinsko ime kot krstno, jih je pa precej manj kot Primožičev.)

Docela na novo je vzplamtelo češčenje svetih bratov — ne le versko, morda celo bolj "narodno" — v 19. stoletju. Veliko zaslug ima pri tem škof Slomšek. Sodeloval je v pripravah za proslavo tisočletnice prihoda svetih bratov na Moravsko leta 1863. Podobne proslave so bile po slovenskem in slovanskem svetu ob tisočletnici smrti sv. Metoda 1885. Imeni sv. bratov sta poslali — program. Počasi so začeli postavljati tudi oltarje in cerkve njima v čast. Zanimivo pa je spet, da bolj v izseljenstvu nego doma. Imata jo že dolgo v New Yorku, v Lorainu, Ohio, nato vendar tudi v Ljubljani (Bežigrad) in — končno — v Melbournu, na petem kontinentu. Toda še enkrat "končno" — sedaj jo gradijo v Teznu pri Mariboru. Če je še kje njima posvečena cerkev, trenutno temu tipkarju ne pride na misel.

Zelo stara izročila, ki so se ohranila med ljudstvom skozi dolga stoletja, vedo povedati o potovanju svetih bratov iz Koclejevega Blatograda v Rim preko slovenske zemlje. Prenočevala sta baje v Jarenini, maševala pri sv. Benediktu, v Zre-

čah poznajo studenec sv. Cirila, kjer sta brata jedla kruh in pila vodo, v Mojstrani sta prenočevala pod šotorom ob cerkvi itd. Ker je znano, da sta nesla s seboj kosti sv. Klemenca, papeža, in je po slovenski zemlji več cerkva v čast sv. Kle-

menu, so skušali domala vsak tak kraj spraviti v zvezo s potovanjem svetih bratov.

Seveda je pri vsem tem dosti več domišljije kot zgodovine, vendar živ dokaz, da spomin na sv. Cirila in Metoda med Slovenci nikoli ni zamrl.

PISMO P. HUGONA — ZAHVALA POSINOVLJENCA

P. Stanko Zemljak

PATER MISIJONAR JE Z VESELJEM sprejel posinovljenje od strani slovenske skupnosti v Melbournu. Pismo je napisal vsem misijonsko čutečim rojakom širom po Avstraliji. Zato je pismo tudi objavljeno tu za vse. Berimo:

Drage sestre in bratje: —

O velikonočnih praznikih sem zvedel za Vašo simpatično gesto — posinovljenje! Zame je bil to najbolj rdeč piruh letošnje velike noči. Vsem se najlepše zahvaljujem za to duhovno vez, ki me je vključila v Vašo sredo. Za posinovljenje Vam nazdravljam s tukajšnjim domačim pivom "čukuta": Naj trajno živi, naj se razvija in cvete vez, ki jo je zamislila Vaša slovenska pozornost ter misijonska miselnost!

Zaradi razdalje Vam ne morem stisniti roke, ne moremo ob "čin — čin" skupno zapeti tiste: Kol'kor kapljic. . . "Danes" še ne, a Bog ve, če to ne bo mogoče "jutri". Bog je s pomočjo moderne tehnike marsikaj skrajšal, tudi razdalje. Treba je samo, da se znižajo še stroški. Poletel bi k Vam, da bi Vam pokazal z diapozitivi in filmi kraje in življenje, kar vse delim s tukajšnjimi domačini. Pokazal bi Vam delo, ki z njim skušam izpolniti svoje poslanstvo. Saj to bi bilo čisto naravno, da bi videli, kako se godi Vašemu "sinčku", ter videli ljudi, ki so deležni Vaše dobrote.

Zaenkrat Vam bom pač skušal preko MISLI nadomestiti osebni stik s pisano besedo in kako fotografijo. Naše misli se bodo srečavale v MISLIH. Posluževal se bom tudi sinovske pravice, da se v potrebah zatečem v Vam za pomoč. Potrebujem je neprestano — duhovne in materialne. Misijon je pač odvisen od zaledja in njegove dejavnosti.

Ali naj Vam že takoj tu nekoliko nakažem, kaj počnem z denarjem — če ga imam? Stalni izdatki so mesečne dajatve 14 katehistom, ki delujejo na pomožnih postojankah obširne župnije. V zavodu tu dobiva vso oskrbo 24 fantov, da se jim omogoči šolanje. Upati je, da se bodo nekateri odločili za duhovniški poklic. Poleg tega imamo 7 osnov-

nih šol. Misijon skrbi za opremo šol in vzdrževanje vsega. Seveda je treba tudi jesti in vzdrževati avtomobil. . . Bencin je drag. Pokurim ga mnogo zaradi neprestanega križarenja po širnem področju in slabih cest. Kilometraža v enem letu — 57,000 km. Popravila pogostna. In od vseh strani se siromaki zatekajo po pomoč. Škof nam vsak mesec krije tretjino stroškov iz darov, ki jih dobiva, ostalo pa prihaja od božje Previdnosti, ki se poslužuje teh, ki nalagajo svoje zaklade tja, kjer tatje ne krađejo in molj ne razjeda.

Dragi misijonski prijatelji! Naj nas most posinovljenja, ki ste ga vzpostavili z mojim misijonom, združuje tako, da bo vedno med nami Kristus!

Prav hvaležno Vas vse pozdravljam.

P. Hugo Delčnjak, Togo, Afrika

— ★ —

Ali ni zanimivo? P. Hugo ni mogel v Avstralijo, pa je vendar postal "sin" Avstralije. Postal je pa tudi "sin" dežele Togo. Za velikonočne praznike ga je posinovil poglavar plemena GAM, ki živi na ozemlju patrove župnije. Bile so velike ceremonije. Ob večerni uri so se zbrali na misijonu veljaki Gama. Vrči domačega piva "čukuta" so bili postavljeni za patra in druge. Poglavar je segel po enem in pivo tik ob patru izlil po tleh. To je bilo v čast prednikom. Nato je spregovoril: "Danes se mi je rodil poleg sinov, ki sem jih vrgel v svet, nov sin, bel otrok". — Kratek govor, pa prisrčen!

Tako je letošnja velika noč dala našemu misijonarju dvojno posinovljenje. Vloga njegovih adoptiranih "staršev" pa ni enaka. Mi tu smo podobni družini, ki posvoji otroka, za katerega je treba poskrbeti hrano, obleko in še marsikaj drugega. TOGO pa je posinovil odraslega človeka, ki bo neobgljene "starše" preživljal, jim svetoval v potrebi ter jim stal ob strani v raznih težavah. —

Bodimo dobri "starši" p. Hugonu, da bo on mogel biti dober "sin" svojim "staršem" v Togu!

OTROCI RJAVIH IN PLAVIH OČI

Marija N. Melbourne

TAKO LEPO ZGODBO mi je pravila prijateljica, da jo moram napisati za MISLI. Brala jo je v neki angleški knjigi, je rekla. Napisala bom, kolikor sem si mogla zapomniti. Glavno vlogo v zgodbi igra ameriška učiteljica Jana. Učila je na neki šoli v majhnem mestu, ki se bi mu po naše reklo Riževo mesto.

Bilo je zvečer tistega dne v letu 1968, ko so ustrelili voditelja črncev Martina Luthra Kinga. Novica je pretresla Ameriko in svet, pretresla je tudi dušo učiteljice Jane. Pomislila je takoj na to, da bo treba drugi dan v šoli otrokom odgovarjati na razna vprašanja. Morala bo razredu razložiti, kako napačno je sovraštvo med rasami. V tistem mestecu sicer ni bilo nič črncev, otroci vedo o črncih le to, kar berejo ali slišijo iz ust starejših.

Res je takoj vstal deček v razredu in zaklical: "Ustrelili so Luthra Kinga! Zakaj so ga ustrelili?"

"Sedi! Prav o tem se bomo takoj pomenili. Tisti, ki ste že videli črnce, dvignite roko!"

Nihče ni dvignili roke. Jana je nadaljevala:

"Gotovo ste pa že vsi slišali, da imamo v Ameriki na milijone črncev. Kaj pravijo o njih beli ljudje?"

Otroci so povedali. Da so umazani. Da so strašno zabiti. Da so pijanci, da se tepejo. In še kaj takega.

"Dragi moji, ali se vam ne zdi, da ni lepo, če kdo tako govori o vseh črncih? Tudi mi beli nismo sami angelčki, ali nas ne bi bolelo, če bi kdo o nas same napake naštel?"

Otrokom se je videlo na očeh, da se jim črnci že malo smilijo. Jana je pohitela: "Veste, mnogi beli črnce vse preveč zapostavljajo. Temu pravimo diskriminacija. Gledajo nanje in mislijo nanje s samimi predsodki. Nič dobrega nočejo najti na njih. Kako bi se počutili, če bi naenkrat postali črni dečki in deklice, pa bi ljudje vpili za vami: nigri, nigri, pojdemo proč!"

Otroci so se stisnili sami vase in povešali oči.

"Veste, če bi jaz mogla narediti, da bi za nekaj časa postali nigri, bi kar naredila. Tisti, ki sam poskusi, kaj se pravi biti zapostavljen in podcenjevan, zraven pa zaničevan, tak potem bolj razume, kako je pri sreju črncem, ko niso z nami drugimi enakopravni. Toliko reči je po Ameriki, ki so črncem prepovedane, beli pa smejo vse. Kaj pravite na to?"

Otrokom so se črnci že zelo zasmilili. Učiteljica je rekla:

"Teža ne morem narediti, da bi vi postali za nekaj časa črni. Za človekovo zapostavljanje pa ni potrebna samo črna koža. Lahko poiščeno kakšno drugo reč, ki ljudi med seboj razločuje. Mislimo si kar koli, da nekateri ljudje imajo, drugi pa ne. In se nekateri nad druge povišujejo, oni se pa čutijo zapostavljene in diskriminirane. Vidite, tu med vami vas je nekaj, ki imate rjave oči, morda polovica. Druga polovica ima pa plave oči. Ali ste to že opazili?"

Otroci so se spogledavali in videli, da je res. Ugibali so, kam zdaj učiteljica meri. Ni bilo treba dolgo čakati.

"Zdaj vam pa jaz povem, ko nekaj vem, da ste tisti, ki imate rjave oči, veliko več vredni kot oni, ki imajo plave oči. Zato nikakor ni prav, da tu v razredu sedite pomešani med seboj. Takoj moramo to popraviti. Jaz bom stopila po razredu, vsakemu in vsaki pogledal v oči in rekla rjavček ali plavček. Potem se boste presedli, rjavčki na desno, plavčki na levo. Ne smete se več poznati med sabo, še pogledati se ne. Rjavčki boste preveč imenitni, da bi se pečali s plavčki, in ti niti poguma nimajo, da bi se družili z rjavčki. Zdaj veste, kaj hočem".

Kar hitro je razdelila rjave in plave oči res jih bilo skoraj napol. Otroci se niso s prevelikim veseljem pustili razdeliti, posebno nekateri plavčki so se obotavljali. Pa so le vsi ubogali, trla jih je vsaj radovednost, kaj bo iz tega.

Tako je učiteljica začela z rednim poukom. Dobro je videla, da so se rjavčki zelo moško držali, deklice prav tako kakor dečki, plavčki so pa povešali glave. Učiteljica je pa spraševala zdaj ene, zdaj druge. Če je kdo od rjavčkov kaj narobe odgovoril, mu je prijazno popravila. Če je pa kdo od plavčkov kaj polomil, se je namrdnila in pozvala rjavčke naj pravijo, kar so ti s ponosom storili. Tako je minila ura, pa Jana še ni bila zadovoljna, da je uspela s toliko diskriminacijo. Rekla je z močnim poudarkom:

"Zdaj imate odmor kot po navadi, ampak glejte, da boste rjavčki samo med seboj skupaj, plavčki pa med seboj. Nobenega pomešanja ne bom trpela."

Tudi to so otroci po večini dobro izpeljali, na skrivnem so se pa nekateri med seboj suvali, če so nehote prišli preblizu drug drugega. Tako je šlo

naprej skozi vse ure pouka tistega dne. Nekoliko je učiteljico skrbelo, ker nekateri otroci so do drugih že kar sovraštvo pokazali. Tolažila se je s tem, da bo kmalu vse popravljeno.

Naslednji dan so se otroci posedli po razredu kot v diskriminaciji včeraj. Učiteljica je pa kakor zelo v zadregi začela govoriti:

"Otroci moji, prav nerada vam povem, kako zelo sem se včeraj zmotila. Rekla sem vam, da so rjave oči veliko več vredne, plave pa veliko manj. To je bila huda pomota. Zdaj vem, da je nasprotno res. Zato kar hitro zamenjajte prostore: rjavi na levo, plavi na desno!"

Zelo zanimivo in poučno je bilo gledati, s kakšnimi obrazi so se otroci drenjali s prostora na prostor. Ni bilo brez prav grdih pogledov, pa tudi ne brez bunk. Pa gospa Jana je nalašč vpila samo nad rjavčki, če se niso lepo vedli. Plavčkom je prijazno prikimavala.

Pri pouku skozi vse ure se je ponavljalo, kot včeraj, samo da so bili danes plavčki imenitni, rjavčki pa kar mogoče potunkani. In plavčki so skušali, gotovo iz neke maščevalnosti, rjavčke tako poniževati, da je učiteljica na tihem že kar z njimi trpela in se prav težko pred njimi zatajila. Pa si je mislila: naučila jih bom vseeno nekaj novega, vse skupaj, pa tudi sama se pri tem marsikaj učim.

Tretji dan so plavčki hitro zasedli svoje prostore na desni, rjavčki so pa postajali ob vratih in oknih, nič se jim ni mudilo v klopi. Menda so ne-

kako slutili, da bo spet kakšna sprememba. Toda učiteljica je z močnim glasom ukazala: Vsi takoj na včerajšnje prostore!

Globoko pobiti so rjavčki začeli sedati po klopih. Nikamor niso pogledali. Plavčki so pa držali glave visoko pokonci. Tedaj je učiteljica z zelo skezanim glasom komaj slišno rekla:

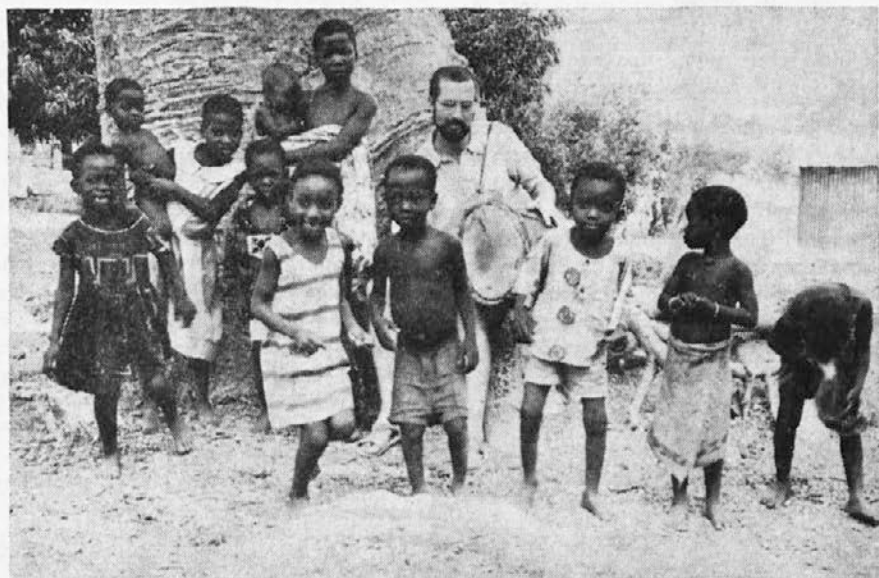
"Oh, otroci, skoraj sram me je povedati, da sem se tudi včeraj zelo zmotila. Nič ni res, da barva oči dela kakšne razločke med ljudmi, ampak takoj moram na ves glas povedati, da tudi barva kože ne. Morda ste zdaj že sami razvideli, zakaj sem te dni napravila z vami to čudno reč. Veste, bila je samo igra, ampak po mojih mislih poučna igra. Tako ste sami poskusili, kako se počuti človek, ki mora živeti pod diskriminacijo. Ne bom še kaj več rekla, zdaj se vsi presedite spet na svoja mesta, kot ste sedeli pred tremi dnevi. Ena — dve — tri!"

Ni bilo brez drenja in prerivanja, vendar nič hudobnega vmes.

"Tako! Zdaj pozabite na vse, kar se je zgodilo, samo to si zapomnite, da se morate radi imeti in da boste tudi naše črnice radi imeli, kadar boste z njimi v dotik prišli. Ali obljubite?"

Enoglasno so obljubili. Učiteljica je še rekla:

"Zdaj se pa obrnite vsak k svojemu sosedu, podajte si roke in nasmejte se! Odpustite si med seboj, če je ta šolska igra pustila kaj zamere med vami. Mislim, da je bila dobra, kaj se vam zdi?"

P. Hugo, misijonar, včasih tudi po bobnu seže

P. BAZILIJ SPET TIPKA

Baraga House

19 A'Beckett Street, Kew, Victoria, 3101

Tel. 86 8118 in 86 7787

★ ZDAJ OBHAJAMO V AVSRALIJI, kjer praznik Rešnjega Telesa ni zapovedan, Telovo na nedeljo. Na srečo imamo v Melbournu lastno cerkvo ter lahko nedeljski spored urejamo nemoteno po svojih željah. Tako smo si letos v nedeljo 13. junija po deseti maši omislili **Telovo procesijo**. Bila je res kaj preprosta, pa nas je z narodnimi nošami, banderi, petjem in zvonjenjem le spomnila na prelepe procesije, ki smo jih bili vajeni v domovini. Najsvetejše je nosil p. Stanko, sam pa sem bil to nedeljo (druga v mesecu!) v Geelongu.

Naj bi Telova procesija postala naša tradicija tudi v Melbournu ter bi nas leto za letom zbrala kot eno verno družino v čim večjem številu. Čim bo prostor okrog cerkve in za cerkvijo tlakovan in bo manj luž in blata, bomo lahko za to priliko postavili tudi oltarje za evangelije in blagoslove. Vso pestrost slovenske procesije bi lahko zlili v to vsakoletno slovesnost. Vsekakor je bila letošnja procesija lep, četudi skromen začetek.

★ Ker že omenjam neurejeni prostor ob cerkvi in za njo — kaj res toliko mesecev zaman prosim delavcev, da bi zopet žrtvovali nekaj dni? Denar smo nabrali, tudi za pod z dvorani ga že imamo, le pridnih rok manjka. Tudi tesarsko delo na cerkveni stavbi še ni popolnoma končano, pa tudi pleskarji bi imeli spet nekaj dela. Hvaležen bom prostovoljcem, ki bi z dobro voljo storili zopet nekaj Bogu v čast.

★ V nedeljo po Telovem smo imeli pri deseti maši tri prvoobhajance, ki jih je na prvi prejem Jezusa pripravil p. Stanko. Šerekova Eligij in Jožica, ki sta nedavno prišla iz Argentine, ter Grolva Štefica so pridno hodili k nauku, za kar gre naša zahvala zlasti skrbnim staršem. — Dva tedna prej pa je k prvemu obhajilu pristopil odrasel fant, tudi lepo pripravljen z večmesečnim naukom. Dva dni kasneje se je v stolnici pridružil odraslim birmancem. Tako je zdaj z lastno voljo in zanimanjem

uredil, kar je doma v mladosti — ne po svoji krivdi — zanemaril in opustil. Gotovo je še več takih med našo odraslo mladino, zlasti med temi, ki zadnji čas prihajajo iz domovine. A jim žal vera nič ne pomeni, ali pa jim je nerodno povedati, da birme ali pa celo obhajila še niso prejeli. Pa se dá z dobro voljo in odkritostjo vse tako lepo in tajno urediti. Takile primeri so izseljenskemu duhovniku v posebno veselje.

★ Upam, da boste to številko "Misli" prejeli pred tretjo julijsko nedeljo (18. julija), ko bomo obhajali **žegnanje**. Sicer je praznik svetih bratov Cirila in Metoda 7. julija, a tretja nedelja je najprikladnejša za praznovanje, ker pade na drugo nedeljo vsakega meseca obisk Geelonga in St. Albansa.

Letos za žegnanje ne bomo imeli staroslovske liturgije. Praznovali bomo proščenje za spremembo po domače s slovenko mašo ob desetih. Lepo bi bilo, če bi narodne noše poživile slavje. Po maši pa bi se zbrali v Baragovi dvorani pod cerkvijo ter se vsi skupaj kot ena družina ob domačem prigrizku in kramljanju še bolj spoznali. Imeli bomo tudi srečolov, za domače melodije pa bo poskrbel orkester "Bled". Nekaj deklet in žena bi naprosil za pomoč pri ureditvi dvorane in postrežbi, naše gospodinje pa, da bi kaj domačega napekle. Pripravljenost sodelovanja pri postrežbi ali peki javite pravočasno na Baragov dom ali pa slovenskim sestram (telefon 86 9874). Vsem že zdaj iskrena zahvala. Vsi "farani" iskreno vabljeni, vsem slovenskim družinam, kar imam naslovov, pa bom poslal kot običajno ob priliki žegnanja tudi posebno pismo.

★ Ta mesec moram zopet poročati, da je našo naselbino obiskala smrt. V sredo 9. junija je v Royal Women's Hospital-u v Carltonu po dolgi in mučni bolezni izdihnila, pripravljena za snidenje

z Bogom, gospa **Vera Potočnik r. Pernek**. Rojena je bila dne 29. decembra 1930 na Pobrežju, Maribor. Preko Avstrije je s svojim možem Stankom, doma iz Teznega, v decembru 1958 dospela na "Toscani" v Avstralijo. Tu se jima je rodil sin Štefan, domek pa sta si postavila v Reservoirju. — Pogreb je bil v četrtek 10. junija iz pogrebnega zavoda v Lower Templestowe, kjer bo izmučeno truplo pokojnice čakalo vstajenja. Stanku in sinu, sestri gospe Janžekovičevi ter ostalim sorodnikom iskreno sožalje!

★ Kaj pa krsti? — 5. junija je bila krščena **Helena**, ki sta jo iz Oakleigh prinesla Alojz **Rep** in Ivanka r. Ujlaki. Naslednjega dne so prišli iz South Oakleigh: **Odri Kristina** bo ime hčerkici Martina **Pajmona** in Natalije r. Rozman. — 12. junija je bil krst **Tanje Marije**, nove članice družine Antona Trošiča in Marije Nade r. Sosič, Kew. Naslednji dan je bil krščen **Nikolaj Jurij**, sin **Jurija Lohorca** in Cvete r. Primorac, North Kew. — Dva krsta in Cvete r. Primorac, North Kew. — Dva krsta bila 19. junija: **Alan Mario** je prvorojenec **Vinka Martiča** in **Ankice** r. Kuharič, Thornbury, **Ana** pa je razveselila družino **Janoša Jakoba** in **Ane** r. **Wekslberger**, Caulfield. — Krst 20. junija: nedavno došla družinica **Milana Fijana** in **Irene** r. **Obrban** v Heidelbergu je dobila **Sabino**. — Trije krsti so bili 26. junija: **Anton Valher** in **Marija** r. **Ceglar**, Cheltenham, imata **Rosemary**, **Jožef Kuzmar** in **Smiljana** r. **Poljak**, Alphington, sta dobila **Jožefa**, družina **Janeza Mohorka** in **Angele** r. **Novak**, North Fitzroy, pa je krstila prvorojenca **Marjana**. — 27. junija pa spet dva krsta: **Dragica** je hčerka novodošle družine **Ivana Brtana** in **Franka** r. **Batinič**, ki živi še v Marybournong Hostelju. **Punčka** je dobila ime po naši znani gospe **Dragici Gomizelj**, ki pomaga v hostelih novodošlih s tolmačenjem pri socialnem delu in je tudi botrovala. Drugi pa je **Stanko Anton**, ki je razveselil družino **Aloja Ašenbergerja** in **Palme** r. **Barba** v **Bentleigh**. — Čestitke vsem družinam!

★ Poleg poveljavljenja civilne poroke slovenskega para (imen teh porok navadno ne objavljam) in poroke holandskega para, kateremu smo "posodili" našo priljubljeno cerkvico, sta ta mesec dva slovenska mlada para stopila pred oltar sv. Cirila in Metoda: 5. junija **Ivan Denša** in **Angela Žizek**, oba doma iz Prekmurja; ženin iz Brezovice, župnija Turnišče, nevestin rojstni kraj so Gančani, župnija Beltinci. — 12. junija je bivši fant **Baragovega** doma **Jernej Podbevšek** podal roko svoji življenski družici **Darinki Ireni Troha**. Nevesta je iz Trohove družine v Noble Parku in rojena že tu v Avstraliji (Springvale), slovensščino pa obvlada lepše kot marsikdo naših mladih in rojenih v domovini. **Jernej** je doma iz Zgornjega Tuhinja, rojen in krščen v Ljubljani. Vse njegovo delo pri

električni napeljavi v cerkvi in dvorani je bilo brezplačno, pa tudi v Baragovem in Slomškovem domu kot električar rad priskoči na pomoč. — V cerkvi sv. Petra in Pavla, West Geelong, pa je isti dan 12. junija **Anton Stanke** pričakal svojo izbranko **Ido Turčinov**. **Tonček** je bil rojen že v Geelongu (kako majhen fantek je bil, ko sem ga prvič srečal!), nevesta pa je iz Dalmacije.

★ Pri prejšnji tipkarji mi je zmanjkalo prostora, pa naj se danes spomnim **Škrabovega očeta**. Vsakdo ga pozna, kdor koli ve za Baragov dom, saj že šest let živi pri nas in pripoveduje svoje zgodbe iz prve in druge svetovne vojne. Devetega maja je praznoval svojo **osemdesetletnico**. Za visoka leta je še kar čil in korajžen, dasi je veliko skusil v življenju. V spominih se rad vrača v Rusijo, kjer je pri konjenici služil **Franca Jožefa**. Med revolucijo druge vojne je komaj ušel smrti med interniranci na Rabu, končno pa je izgubil svojo domačijo v Mateni (ižanska fara), ko se je pred komunisti s svojo številno družino umaknil na Koroško, od tam pa v Argentino. Od osmih otrok so sina-študenta ubili komunisti, sin **Lojze** je izseljenski duhovnik v Nemčiji, en sin in hčerka sta v Avstraliji, ostali pa v Argentini, kjer je naš oča **Janez** pokopal tudi svojo življenjsko družico.

Skrabov oča ima odličen spomin za dogodke, imena in celo datume pol stoletja in še več v preteklosti, ključke pa le včasih išče, kam jih je položil. Čudi se, zakaj ne sliši več dobro, bere pa za svojo starost še zelo veliko. Nič mu ni všeč, da ljudje brskajo po luni, "komuniste in fuzbaliste bi pa vse gor poslal", tako pravi. Pa mu naši nogometaši ne zamerijo, četudi ne more skriti veselja, kadar umazani in trudni pridejo poraženi z igrišča. Vsi ga imamo radi in mu kličemo: Na mnoga mnoga leta! Oče **Skraba**, le še dolgo zvonite pod našim "turnom", četudi ni tak, kot ga je imela ižanska cerkev!

★ Ker avgustova številka **MISLI** ne bo prišla pred petnajstimi, naj že danes najavim za tretjo nedeljo (15. avgusta) ob 4:30 popoldne **KONCERT KLASIČNE GLASBE**. "The Melbourne Baroque Ensemble" bo tokrat že tretjič v naši dvorani. Ustanovitelj in dirigent **Paul Coppens**, bivši fant **Baragovega** doma, je sicer na študiju v Evropi, a orkester se v njegovi odsotnosti vadi dalje pod drugo taktirko. Točnega in popolnega sporeda za koncert še nimam pri roki.

Vsi ljubitelji klasične glasbe že zdaj vljudno vabljeni. Je lepa prilika, da povabite in pripeljete s seboj tudi prijatelje drugih narodnosti, saj je glasba govornica vseh narodov in jezikov. Vstopninski dar en dolar bo zopet za naš verski center. Kot pri vseh prejšnjih naših koncertih bo orkester tudi tokrat izvajal svoj spored brezplačno.

JANEZ VAJKARD VALVASOR

(Ob 330letnici rojstva)

Janez Primožič

V Ljubljani so izdali, skupno z založbo Drofenik v Münchenu, Valvasorjevo delo v originalu — v nemščini. Nekateri so navdušeni, drugi kritizirajo: čemu ta potrata. . . Lepa priložnost, da ob pričujočem članku obnovimo svoje poznanje velikega Valvasorja. — Ur.

NAJ MI BO DOVOLJENO bralcem MISLI predstaviti barona Valvasorja, čigar ime vsaj je večini znano, manj znana je njegova življenjska pot in morda tudi njegovo še danes občudovano delo: Slava vojvodine Kranjske — Die Ehre des Herzogthums Crain.

Valvasorji so bili star plemiški rod iz Bergana v Italiji. Prvi Valvasor, ki je znan na Kranjskem, Ivan Krstnik, je prišel kot trgovec v Ljubljano v prvi polovici 16. stoletja. Pridobil si je kranjsko državljanstvo. Ker ni imel potomcev, je zapustil grad Medijo sorodniku Hieronimu Valvasorju.

Hieronimov sin Jernej, deželni odbornik, je bil dvakrat oženjen. Iz drugega zakona z Marijo Ravbarjevo je imel 17 otrok. Dvanajsti med njimi je bil Janez Vajkard.

Marsikateremu Ljubljanču je znana hiša na Starem trgu št. 4 in na njej vzdana plošča. Ta pove, da je bil v tej hiši rojen 28. maja 1641 Janez Vajkard Valvasor. Krstili so ga v stolnici. Vendar najnovejša raziskavanja v mestnem arhivu vedo povedati, da so Vajkardovi starši živeli v tej hiši šele od leta 1648 dalje. Tako bo Valvasorjevo rojstno hišo verjetno iskati drugje.

Po končanem začetnem šolanju je mladi Valvasor študiral v Ljubljani pri jezuitih. Svoje učitelje sicer v svojih spisih pohvalno omenja, nikjer pa ne poudari, da bi bili oni vplivali na njegovo življenjsko delo. Takrat je bila navada, da so kranjski plemiči pošiljali svoje sinove na študije v tujino, zlasti v Italijo in Francijo, a Janez je kot osemnajstleten mladenič krenil še naprej — v Nemčijo.

Želel se je izuriti tudi v ravnanju z orožjem in je v začetku šestdesetih let stopil v Senju v službo grofa Nikolaja Zrinjskega. Tako je sodeloval v bojih zoper Turke v letih 1663 in 1664. V naslednjih letih je potoval v Avstrijo, Nemčijo, Francijo, Afriko. Po dveh letih se je preko Nemčije in švice vrnil domov.

Janez Vajkard se je l. 1672 prvokrat oženil, toda že l. 1687 je postal vdovec s četvero otrok. Oženil se je vdruči. Doživel je eno najvišjih odlikovanj — postal je član angleške Kraljevske družbe (Royal Society). Na seji omenjene družbe so namreč 14. dec. 1687 prebrali začetek Vajkardove razprave o Cerknickem jezeru. V priznanje njegovemu delu so ga sprejeli med članstvo.

Ko se je končno umiril in ustalil na Kranjskem, se je mogel posvetiti resnemu študiju in raziskavanju domovine. V gradu Bogensperk si je uredil lepo knjižnico s kakimi 10,000 knjigami, z zbirko matematičnih in astronomskih instrumentov in starih novcev. Imel je tudi bakroreznico, a hkrati je študiral, pisal in vztrajno potoval po domovini, posebnost po Gorenjskem. Njegovi zapiski so vidno naraščali.

Leta 1680 je izšlo njegovo življenjsko delo: DIE EHRE des HERZOGTHUMS CRAIN. Izdaja te knjige mu je v teku časa prinesla veliko slavo, a zanjo je moral sam žrtvovati domala vse premoženje. Prodal je grad Bogensperk in hišo v Ljubljani. Prav tako se je moral ločiti od knjižnice. Ponudil jo je deželnim stanovom, pa do pogodbe in prišlo. Leta 1690 jo je kupil zagrebški nadškof Aleksander Mikulič in danes je del vseučiliške knjižnice v Zagrebu.

Končno se je leta 1693 preselil v Krško in si tam kupil skromno hišico. Toda svojega trdo zasluženega pokoja ni užival dolgo. Še isto leto je umrl.

Dolničarjeva Kronika poroča, da so ga pokopali v Mediji. Vendar na ondodnem pokopališču ni najti sledu o kakem nagrobnem spomeniku z napisom Valvasor.

Ocena Valvasorjevega dela

Mnogi smatrajo Valvasorja za zgodovinarja, pa to ne more obveljati. Živel je v časih, ki se ne morejo pohvaliti s kulturnim razmahom in na predkom. Znanstveno zgodovinsko raziskavanje še ni bilo znano. Izredno zaslužen pa je Valvasor v drugih pogledih in s svojimi zajetnimi knjigami daleč prekaša sodobnike ter vzbuja naše občudovanje. Valvasorjev pomen je bolj v topografskih in etnografskih spisih in opisih. Njegovo pisateljsko

delo se najbolj kaže v SLAVI, ki je za nas Slovence za tiste čase najpomembnejša knjiga, čeravno je izšla v nemščini. Valvasor je bil prvi, ki je na svoj edinstven način opisal tedanjo deželo Kranjsko, običaje in navade pebivalcev takratnih naših rojakov. Še poznim rodovom je zapustil dragocene zapiske, kakor nihče pred njim.

O Valvasorju samem in o njegovem delu bi se dale napisati dolge razprave, ki bi segle v nedogled. Živel je s slovenskim narodom dasi ne-Slovenec. Njegovo življenje je bilo tesno povezano s Slovenci. Trg pred Narodnim domom v Ljubljani že nekaj desetletji krasi njegov bronasti spomenik.

Našemu velezaslužnemu narodopiscu večna slava!

NI GA NA SVETU, KI BI MENE PREKOSIL

Pepe Metulj

ŽE SLIŠIM OČITEK: Pepe bahač! Trohice skromnosti nima! Da ga le sram ni, tak napis dati članku! Že zato branja ni vredno!

Počakajte, da razložim! Še trdim in rečem: prekosil me nihče ne bo. Pa pristavim takoj: tudi tebe in vas ne bo nihče prekosil. Če ste brali do sem,, nadaljujte!

Pred tedni sem bral v tisku tako poročilo:

“Peter in Janez, dva znana brata, sta šla skupaj delat izpit za razpisano mesto — močno zahtevno službo. Nekaj časa je kazalo, da sta oba enako izučena, proti koncu je pa Janez Petra visoko prekosil”.

Ob tem branju je bil prizadet moj jezični, jezikovni, jezikoslovni čut. Moderna slovenščina ne bi smela več rabiti izrazov, ki so se preživeli in spadajo v ropotarnico. Postajajo nerazumljivi že sedaj, kaj bo šele leta 2000!

Jaz sem se razgovarjal z mladim slovenskim fantom, ki se je vrnil z obiska v domovini. Dobro govori slovensko. Pokazal sem mu zapisano, kako je Janez Petra visoko prekosil. Vprašal sem ga, kaj se to pravi. Nekaj časa je mislil, potem je odgovoril:

“To pomeni, da je Janez dobil večji kos”.

Potem sem mu napisal takole:

“Od tistega dne je zmerom Janez Petra prekašal. — Kaj to pomeni?” Pa mi je fant odgovoril: “Pomeni, da je Janez zmerom več kaše po-

jedel”.

Tu imate! Vedno manj ljudi je na svetu, ki bi vedeli, odkod je zašel ta izraz v naš jezik. Izraz: prekosil sem ga, prekosil me je — in tako dalje. Zato je prav, da pogledamo v knjigo, ki jo je spisal Niko Kuret: Praznično leto Solvencev. V drugem delu te knjige beremo na strani 1947:

“Z veselo pesmijo so kosci odšli na travnik, gospodar z njimi. S seboj so nesli stolec za klepanje in tudi kako odvečno koso, če bi se kateremu strlo ratišče.

“Na travniku je gospodar najprej pregazil mejo. Nekdo je stopil na mejnik, gospodar se je postavil k drugemu mejniku, nato pa je onemu gledal v oči in po celi travi stopal proti njemu. Tako je bila meja pregažena, vidna, ker je bila trava po njej ‘potacana’; košnja se je lahko začela.

“Kosci so se postavili v vrsto. Prvi je bil ‘prednjak’; to je bil gospodar sam ali pa najboljši kosec. V Slovenskih goricah so se kosci razvrstili po družabnem položaju. Siromak je bil navadno zadnji v vrsti. Le če je bil izvrsten kosec, so ga pomaknili naprej. Prednjak in drugi za njim po vrsti so s koso naredili križ pred sabo in rekli: Bog pomagaj in sveti križ božji! Zaiskrile so se kose v zraku in siknile po travi. Vsak kosec je rezal svojo red. Prednjak je stopal naprej, drugi pa po vrsti za dva, tri korake drug za drugim.

Konec str. 223

NAŠE NARODNO IME

Franček Žebot, ZDA

(Konec)

MED SLOVENCİ se je za ilirsko gibanje ogrela peščica študentov in mladih inteligentov na vzhodnem Štajerskem (Stanko Vraz, Franc Miklošič, Davorin Trstenjak, dr. Štefan Kočevar, Radoslav Razlag) in Koroškem (Matija Majar, Andrej Einspieler). Vraz je skušal za ilirstvo pridobiti Prešerna, ta pa ga je odločno zavrnil. Trdno je vztrajal na stališču, da je pot do slovanske kulturne vzajemnosti le po utemeljitvi in priznanju slovenstva, slovenskega imena in slovenskega jezika.

Ker je se izrekel proti ilirizmu tudi Slomšek, je mamljivi blesk ilirizma začel bledeti tudi na Štajerskem. Eden za drugim so od ilirizma odpadali njega nekdanji poborniki. Leta 1848 so bili celo med vodilnimi pokretniki slovenskega političnega programa (Miklošič, Trstenjak, Muršec). Mlado slovenstvo je imelo dovolj vitalne sile, da je uspešno prestalo to zgodovinsko preizkušnjo.

Več kot tisočletna slovenska zgodovina je prepletana s tragedijami, ki so prišle druga za drugo. Malo je bilo sončnih dni v mileniju slovenskega žitja. Veličastna izjema je leto 1848. Ko so po padcu Metternichovega absolutizma avstrijski Slovani zahtevali enakopravnost s privilegiranimi Nemci in preureditev monarhije v federacijo etničnih edinic, so tudi Slovenci stopili na politično pozornico. Dne 20. aprila so dunajski Slovenci, združeni v društvu "Slovenija", objavili politični program, katerega osnovna zahteva je bila:

"da politiško razkrojeni narod Slovencev na Kranjskim, Štajerskim, Primorskim in Koroškim kakor eden narod, se tudi v eno kraljestvo z imenom Slovenija sklene, in da ima zase svoj zbor."

S to deklaracijo je bilo povečano slovensko ime in je šele v njej zadobilo svojo polno vsebino. Iz brezpravne tlačanske raje je vstal slovenski

narod. Manifest za "Zadinjeno Slovenijo" je inkorporiral vse elemente, ki skupaj definirajo pojem narodnosti: 1. ljudstvo, ki ga družijo krvna vez, 2. geografski teritorij, 3. skupen jezik, 4. zavest pripadnosti, 5. težnja po samovladi.

Perfidnost avstrijskega velenemštva je preprečila preureditev imperija v federativne narodne

edinice. Ker Avstrija leta 1848 ni sledila klicu svojega naravnega poslanstva, ker ni uredila svoje hiše v srečni dom svojih narodov, je zasadila prvo lopato za svoj lastni grob.

V toplini plamena prižganega leta 1848 je vzknila slovenska misel in v naslednjih desetletjih zrastle v mnogočno drevo. Hudi viharji so grozili in še groze njeni rasti, a slovenstvo je pogna-
lo globoke kokrenine, iz katerih črpa življenjsko moč, da se bo moglo z voljo svojih udov upreti vsem nevarnostim.

Verujoč v smotrenost božjega stvarstva, v katerem ima vsaka stvar svoj namen, vsak človek svojo nalogo in vsak narod svoje poslanstvo, lahko upamo in zaupamo, da bo prišel tudi dan izpolnitve slovenskega poslanstva, ko bo sleherni rojak s ponosom reči smel: "Civis Slovenus sum!"

V PRAZEN KOT

I. Burnik

*Todle pasejo se ovni. . .
Od njih mi trudna misel
kot kenguruji plahi
v skokih v širne dalje plane.
Od vsepovsod se vrača
k moji mami bolni. . .*

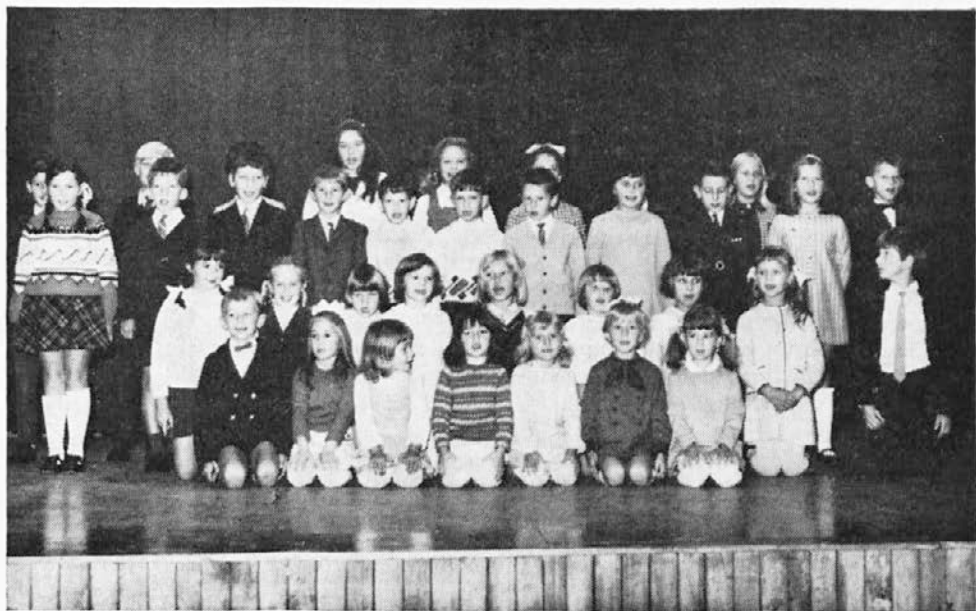
*Po sili iz oči mi vroča solza kane,
da čujem ne in vidim ne.
Le vem: zvečer se stisne v prazen kot
sirotna vsa. Kako skelijo rane!*

OB CESTI TEJ

I. Burnik

*Vsak pravi: časa ni —
nabit je v satelit —
Na vrat na nos drvi,
življenju trga nit.*

*Hitim, hitiš, hiti. . .
Bolezen brez zdravila
ves svet je zagnila.
Ob cesti tej edino križ
črviv še plameni. . .*

Slomškova šola v Melbournu na materinski proslavi

SLAMICA, FIŽOLČEK, KAMENČEK IN BOBEK

(Iz MISLI leta 1952)

BILO JE V MAJU, ko so se sestali in odpravili na spomladanski izlet: slamica, kamenček, fižolček in bobek. Šli so iz Litije proti Ljubljani. Seveda so potovali dneve in dneve, preden so se sploh dobro premaknili z mesta.

Nekega dne prispejo do reke Save. Reka je deroča in nevarna. Kaj pa zdaj, vpraša fižolček. Bobek in kamenček sta samo zmignila z rameni. Slamica, ki je vedno hotela biti najbolj pametna, se postavi pokonci in reče: Veste kaj? Jaz sem najlažja. Spustim se v reko in vas na svojem hrbtu prenesem na drugo stran.

Fižolček in kamenček sta bila takoj zadovoljna, le bobku nekaj ni bilo všeč. Pa pustimo bedaka na tej strani, reče slamica oholo in zamaha z roko. Naglo se vleže na vodno površino, fižolček in kamenček se ji vsedeta na hrbet in že so plaval proti sredini reke.

Prav na rečni sredini pa — o joj! — močan val je neusmiljeno prijel slamico ter jo dvakrat tako močno pozibal, da sta fižolček in kamenček izgubila ravnotežje in se z njenega hrbta pogreznila v dno reke. Tam se je njuno življenje žalostno končalo.

Slamica je opazila, da nevarnost grozi tudi njej. Hitro se je začela obračati z namenom, da se vrne k bobku, ki je še vedno stal na bregu — a bilo je prepozno. V nekaj trenutkih je tudi njo požrla nenasitna reka.

Ko je bobek videl, kako je naduta slamica izginila v valovih deroča Save, se je začel v svoji škodoželjnosti na ves glas smejeti. Smejal se je tako dolgo in tako glasno, da mu je od smeha počil trebušček. In od tistega dne, dragi otroci, ima bobek, ki je včasih tako dober (v Avstraliji ga žal še nisem jedel) — počen trebušček. — Za objavo poslal L.M.

Izpod Triglava

AKAD. KIPAR FRANCE GORŠE je bil v našem listu večkrat omenjen pod zaglavjem "Z vseh vetrov". Našli smo ga namreč navadno pri delu v Ameriki. Zdaj se nekaj obeta, da ga bomo morali preseliti pod zaglavje: **IZPOD TRIGLAVA**. Poročajo, da je umetnik odšel preko Rima in Ljubljane v Korte pri Železni kaplji na Koroškem in tam ustanavlja v zapuščenem župnišču galerijo za stalno razstavo svojih del.

O KORTAH NA KOROŠKEM je poročal Joža Maček v letošnji februarški številki **MISLI**, da ima vas lepo cerkev, nima pa lastnega duhovnika. Spada v obirsko župnijo, od tam pa prihaja duhovnik za "nedeljsko" službo božjo ob petkih. Da ima vas tudi župnišče — "zapuščeno" — zdaj odločeno za Goršetovo galerijo, nismo vedeli. Če se bo Gorše tudi sam nastanil v župnišču, praktičen in izobražen katoličan kot je, naj ga celovški škof kar za duhovnika posveti, pa bo ob službo inž. Muri, ki zdaj nadomestuje v Kortah duhovnika ob nedeljah.

V ŽALCU V SAVINJSKI DOLINI je nekako središče savinjskega hmeljarstva. Strokovnjaki v tej panogi kmetijstva v Žalcu se resno bavijo z vzgojo novih vrst hmelja. Tudi pri hmelju uspeva hibridizacija — križanje vrst, kakor pri mnogih drugih koristnih rastlinah. V Žalcu so vzgojili že 4 nove vrste ali sorte hmelja in z njimi znatno povečali letni donos. S puskusi nadaljujejo in upajo na še boljše uspehe.

NEKI JOŽEF ŠAVLI, diplomiran ekonomist, piše z Dunaja v ljubljansko **DRUŽINO** odgovor na neki članek znanega Zdenka Roterja v **DELU**. Zdenko Roter med drugim očita slovenski Cerkvi "zamudništvo". Jožef Šavli piše med drugim: "Toda če tov. Roter upa, da bo poslej drugače, pa se pogovorimo. Poglejmo po šolah, če kakšen učitelj ne vsiljuje ateizma vernim otrokom ali pred njimi zasmehuje vero. Pozanimajmo se, če kdo prikrito ne ovira vernih ljudi pri obisku cerkve; če verni izobraženec lahko nemoteno napreduje, razvija svoje poklicne sposobnosti, ali pa mu je to onemogočeno, ker je odkrito veren. . . Verni ljudje so še vedno odstranjeni od kakršnega koli odločanja. Toliko izobraženstva je odšlo v tujino. Saj, toda le zakaj?"

V BELTINCIH, PREKMURJE, si že dolgo želijo vodovod, ki so ga zelo potrebni. Vsa vas se je zavzela za to in 2,000 gospodinjstev se je ponudilo, da plačajo za novi vodovod po 2,000 dinarjev. Toda strokovnjaki so povedali, da bi bila nabrana vsota komaj za izdelavo načrtov. Tako vse kaže, da bodo Beltinčani še dolgo čakali na zaželeni vodovod.

NA BLEDU so imeli obisk francoskega ministrskega predsednika in so mu za slovo priredili veliko večerjo. Zelo rad je poslušal petje Slovenskega okteta, ki je zapel tri pesmi. Odlični gost je zaprosil še četrto pesem in ustregli so mu. Zapeli so mu o Ribničanu Urbanu. Tudi ta mu je zelo ugajala.

ZALOŽBA "LIPA" v Kopru je izdala nov roman pisatelja Cirila Zlobca. Naslov romanu je: **Moj brat svetnik**. Glavni junak je neki kartuzijski frater. Damjan Sever piše v **DRUŽINI**: Za naše socialistično ozračje je vsakakor presenetljivo, da se je nekdo — ko je skopnela mistična zanosnost partizanščine — spravil na svetnika in njegovo zamotanost. Potrebna je bila gotovo velika mera poguma in odprtosti. . . Roman bi zaslužil, da postane slovenski bestseller. Zato, Ciril, še enkrat hvala za pogum in iskrenost!

ZA 90-LETNICO JURČIČEVE SMRTI so letos v maju mnogi ljubljanci obiskali pisateljev grob in spomenik na Navju. Jurčičev nagrobnik sam je še vedno lep in nedottaknjen od zoba časa, z žalostjo so pa obiskovalci opazovali, kako razpada zid okoli Navja. To postavlja v nevarnost ne samo Jurčičev spomenik, tudi nagrobnike drugih pisateljev in kulturnikov, ki so tam pokopani. Res je zelo želeli, da bi se poklicani zavzeli za popravilo razpadajočega obzidja.

V MARIBORU NEKI PISATELJ, ki smo o njem v tisku videli samo označbo F. S., pripravljala svoj doktorat iz sanskrita in raznih hindu-jezikov. To samo bi nas ne zanimalo kaj prida, vredno pa je, da vemo tudi to: prav tisti pisatelj prevaja v te eksotične jezike našega Jurija Kozjaka, Jurčičevo izredno priljubljeno povest. Ugibamo, kdo jo bo bral, ni pa treba ugibati, od kod pisatelju ta pobuda. Dr. Ferdinand Kolednik se je že pred leti nekako zaobljubil, da mora Jurij Kozjak iziti v najmanj 50 tujih jezikih. Vse kaže, da je svojo zaobljubo že izpolnil.

POMOŽNI ŠKOF LENIČ v Ljubljani imenuje samega sebe "zdomski škof". Je namreč posebej pooblaščen, da ima na skrbi slovenske izseljen-

ce po širnem svetu. Predseduje "izseljenski komisiji" vseh slovenskih škofij, zelo pogosto pa obiskuje izseljence na obeh straneh Atlantika. V domačem verskem tisku poroča o svojih srečanjih z izseljenci in zelo prijetno kramlja. Po raznih državah Evrope je velika potreba za več slovenskih duhovnikov, pa tudi laičskih socialnih delavcev, da bi se naši ljudje v tujini nanje obračali v raznih zadevah. Škof Lenič izraža upanje, da se bo v bližnji bodočnosti dalo v tem oziru kaj napraviti.

PROF. DR. MARKO DVORZAK, odločen katoličan, po rodu Ljubljčan, priznan slavist, se v predavanjih in v tisku krepko poteguje za enakopravnost kristjanov z neverniki v Jugoslaviji. Beremo: "Poleg osnovnih in načelnih zadevčin bi bilo treba v kar najbližji prihodnosti urediti celo vrsto konkretnih problemov, kot so: katoliški prazniki, založba, šolstvo, program radia in televizije, gledališče, dnevnik itd. itd. To so stvari, ki so nujno potrebne za kolikor toliko normalen razmah enakopravnosti in ki so — razen gledališča — vsaj formalno izpolnjene že vsa leta po vojni celó na českoslovaškem".

NOVIH MAŠ so imeli v domovini letos 60. Menda vse prvo ali drugo nedeljo v juliju. Posvečenja so bila vsa na dan sv. apostolov Petra in Pavla, 29. junija. Največ novomašnikov je bilo posvečenih v Ljubljani (21), za mariborsko škofijo so posvečali tudi v Murski Soboti (9), koprski (8) so prejeli mašniško posvečenje v Logu pri Vipavi, v znani romarski cerkvi. Precejšnje število novomašnikov je članov raznih redov, na žalost je pa med njimi samo en frančiškan — p. Tomaž Menart iz št. Vida nad Ljubljano.

NOVOMAŠNIKI še vedno prihajajo daleč največ iz kmečkih družin, med letošnjimi jih je 40. Delavske družine so dale letos 15 novomašnikov, obrtniške dva in in uradniške dva. Pomembno je tudi to, da skoraj vsi izhajajo iz številnih družin — po prečno 6 ali 7 otrok — vendar je vmes tudi vsaj eden, ki nima ne brata ne sestre. Nekatere nove maše so bile letos v takih župnijah, kjer ni bilo nove maše že nad 50 let. Je pa med njimi 12 takih, ki so imele novo mašo lansko leto.

V **OSOLETOVI JAMI** pri Moravčah so domaški jamarji odkrili ne stotine metrov nadaljnjege podzemnega sveta. Globoko pod doslej znano jamo so našli precej veliko dvorano s kapniki, ki imajo domala vse po svetu znane kapniške oblike. Kako bodo omogočili obisk jame turistom,

bo pokazala bodočnost, če bo sploh kdaj do tega prišlo.

SPOMINSKO PLOŠČO je dobila tudi rojstna hiša pokojnega pisatelja Janeza Jalna na Rodinah pri Žirovnici. Bilo je letos 29. maja. Slovesnost je oskrbelo Društvo slov. pisateljev. Pisatelj Jalen bi imel letos 80 let, pa jih žal ni doživel. Bil je duhovnik, s svojim poklicem je pa spretno združeval pisateljstvo. Najbolj brane njegove povesti so: Ovčar Marko, Tri zaobljube, Vozarji in Trop brez zvoncev. V ozadju vseh teh povesti je Jalnov gorenjski planinski svet, ki je bil njegova domovina.

"**SONČNI VLAK**", ki vsako leto iz Avstrije pelje na izlet po svetu velike in majhne invalide, se je tudi letos ustavil v Ljubljani. Sprejeli in in počastili so ga predstavniki cerkvene in civilne oblasti, z njimi pa množica ljudstva. Sončni vlak je vozil pet dni in obiskal pet ali šest evropskih držav. V Sloveniji je sprejel 56 domačih invalidov, ki jim je ta sončni izlet oskrbel Slovenski Rdeči križ.

NA SLOVENSKE MATICE občnem zboru je govoril tudi bivši poslanik v Buenos Airesu Pavle Bojc. Poudaril je znova že splošno znano dejstvo, da je v novejšem času izseljevanje silno naraslo in je že četrtnina Slovencev v emigraciji ali na sezonskem delu. Želeti je kar največ rednih stikov med rojaki v domovini in onimi zunaj, zakaj med temi zadnjimi je mnogo pomembnih politikov, gospodarstvenikov in znanstvenikov. Tudi to je vedel povedati g. Bojc.

DO CELJA OD ZIDANEGA MOSTA je pripeljal električni vlak 21. maja. Tako je zdaj železniška proga med Koprom in Šentiljem elektrificirana od Prešnice do Celja. Ostaja še kos proge od Kopra do Prešnice in od Celja do Šentilja. Računajo, da bo do konca leta 1973 tudi ta pomanjkljivost izpolnjena. Večino stroškov nosi slovenska železniška družba. Gre za vsote na stotine milijonov.

ZLATO MAŠO bo pel v nedeljo 18. julija pri Sveti Trojici v Slovenskih goricah v Avstraliji še davno ne pozabljeni p. Odilo Hajnšek. Iz Amerike se je pred dvema leti vrnil v domovino v tako slabem zdravju, da je želel iti v domovino umreti, tako je govoril. Takrat smo mu želeli, da bi dočakal zlate maše, in zdaj je že prav blizu. Med čestitkami, ki jih bo prejel, naj bodo tudi naše. Gotovo se bo kdo od naših, ki so zdaj v domovini, udeležil zlate maše in nam bo povedal, kako je bilo. Da jako jako lepo, pa seveda že naprej vemo!

ŽIVLJENJE NJENIH LJUDI

Ing. Ivan Žigon

PRVO, KAR ČLOVEK ZAGLEDA iz letala, preden pristane v Addis Abebi, je velika površina s pločevino pokritih ploskvic. Pozneje se izkaže, da so to hišice, bivališča domačinov. Na tisoče hišic, vse pokrite z valovito pločevino, kar je tudi v Sydneyu mogoče še videti. Nekje v sredini teh hišič je City — vrsta visokih zgrab, nekatere so prav lepe: Africa Hall, cesarska palača, razna ministrstva itd. Edino te stavbe imajo že vodovod in kanalizacijo, drugod je komaj kje. Kljub temu ima Addis Abeba kar prijetno atmosfero in tudi ob pomanjkljivi sanitarni tehniki je dosti čisto mesto.

Omenjene hišice so zgrajene tako, da se med evkalisptusove kole, zabite v zemljo, nasuje ilovica, pomešana z zrezano slamo. Hišice imajo majhna okna s polkni. Včasih so krite s slamo in so prijetno hladne. Slamnatih hišic okroglega tlorisa — "tukulov" — je videti več po deželi. Bogatejši sloji imajo zidane in celo razkošne hiše tipa bungalow. Pred temi stvbami noč in dan stojijo čuvaji "zabanje".

Tudi Addis ima boljše in slabše dele mesta. Po večini pa živijo v slabših delih boljše ljudje — in obratno. Bogataši so se že navzeli vseh slabih evropskih navad, preprosti narod pa še ni pokvarjen.

Najbolj mi je ugajala pri Etiopcih njihova samozavest. Nikoli niso bili pod tujo oblastjo — razen nekaj let pod Italijani, kar pa ni pustilo veliko sledov v značaju naroda. Ponosni so na svojo neodvisnost. Njihova želja po vodilni vlogi v Afriki se je izrazila posebno očitno v gradnji "Africa Hall", ki je izredno lepa moderna stavba v srcu Addis Abebe. Za Addis je nekaj podobnega kot za Sydney opera. Zgradili so jo celo brez pomoči loterije. V tej dvorani so bili sestanki afrikanskih držav in tedaj se je v Addisu vršilo vse v evropskem stilu: karavane avtomobilov iz vseh delov Afrike, številni policaji so dalali prostor veličnam s tako predanostjo, da sem slišal nekoga po angleško godrnjati: Corrupts! Couple of years ago they have eaten their missionaries, now I have to bow in front of them!

Etiopijski živi še v pravem patriarhalnem fev-

dalnem sistemu. Rasi, cesarjeva družina in koptska Cerkev, katere glava je cesar sam, sta lastnika vse zemlje. Ljudje delajo brez strojev, ponekod orjejo še z lesenim plugom. Hranijo se z duro, pečejo poseben kruh z imenom "indža". Ta je približno centimeter debela in dvojne vrste: temna in svetla. Svetla je bolj cenjena. Na spodnji strani je gladka, zgoraj je luknjičasta in porozna kot morska goba. Okus ji je kiselkast. Če si naročiš kosilo, je prinesejo cele plahte. Odrgrgaš košček in ga pomočiš v omako. Tudi teh je več vrst. Najbolj znan je "vot", ki sestoji iz dobro zrezanega govejega mesa, mnogo čebule in peklenko začinjen z "berbere". V "votu" morajo plaviti trdo kuhana jajca. Ko se ga človek navadi, ga težko pogreša. Druga znana jed je "aliča", omaka iz mešane drobovine. Potem kuhajo še "chiken vot", ki je tudi nekaj posebnega. Pri jedi pijejo "tedž" in "telo", neko vrsto domače pijače podobne pivu.

Vse to opisujem, ker se mi zdi, da si človek iz prvih vtisov v novi deželi hrano najbolj zapomni — zlasti če pride tja lačen. Jaz sem prišel lačen s par dolarji v žepu, ker doma niso dali več na potni list. Če se človek na potovanju kje ustavi, mu prav gotovo zmanjka denarja in se mu lahko zgodi tako kot nekemu znanemu našemu zdravniku. Po francoski Somaliji je iskal kredit za svojo nastavitveno pogodbo, pa ga ni nikjer dobil. Iz stiske so ga rešili mornarji jugoslovanske ladje, zasidrane v Džibutiju. Posodili so mu denar kar na njegove lepe oči.

Jaz sem bil sam kriv — deloma — da sem prišel lačen v Addis Abebo. V Atenah sem si bil kupil ostrige, takoj pri pristanku v Asmari me je ofrnal menjalec denarja. Nasul mi je kup kovanec, ki v Etiopiji niso več v obtoku. To sem zvedel šele čez nekaj ur v Addis Abebi.

Ko stopite iz prostorov lepe letališke zgradbe, si vzamete taksi. To so večinoma modri Fiat 600, nekateri že precej zdelani, vendar jih šoferji temperamentno upravljajo. Bliskovito ocenijo človeka in če je tujec, mu do mesta zaručunajo najmanj etiopski dolar, čeprav bi smeli po tarifi le 25c. Moj znanec, elektroinženir iz Francije, je nekaj dni po prihodu potožil, da ga taksi od hotela do službe veliko stane. Revež je vse tiste dni plačeval po posebni tarifi.

Ko se tujec nauči nekaj besed amharščine, se že lahko spusti v trgovske odnose. Povsod od cestah fantiči prodajajo jajca, ki so poceni in jih za nekaj drobiža dobiš cel tucat. Pri tem je seveda treba paziti na klopotce, ker tudi te skušajo spraviti v promet. Ob cestah prodajajo tudi preproge, lonce, banane in polno takega. Tudi šampin-

jone (kukmake), ki v velikih množinah rastejo v okoliških gozdih. Večkrat prehitite vrsto žena, ki prav po afriško na hrbtih tovorijo v vrčih vodo. Če ne nosijo vode, imajo pa v prtu zavitega dojenčka, črna glavica kuka iz vreče in ko bi ne bilo vsiljivih muh na detetovih očeh, bi bil pogled prav ljubeč.

Na poti preko Danakilske puščave se včasih človeku zazdi, kot da so zaživel frizi s starih egiptovskih vaz. Ljudje v burnusih in karavana kamel se počasi pomika po puščavi; v jutranji zarji se na obzorju odražajo temne siluete. Živa slika Exodusa — izhoda iz Egipta pred tisočletji. V Danakilu se je pač čas ustavil. Temne lepote se zbirajo ob redkih vodnjakih; od pasu navzgor so kot jih je mati rodila; smehlja je mahajo samotnemu avtomobilu z belim človekom, ki je prišel od kdo ve kod in potuje kdo ve kam. Čez dan pa se boči jasno nebo, žarko sonce žge na črno bazaltno skalovje in sem pa tja ob dolgi cesti posedajo jate puščavskih jastrebov.

UNIV. PROF. DR. EDI GOBEC nam je seveda dobro znan. Poročali smo na primer o njem, kako pripravlja knjigo o znamenitih Slovencih po širnem svetu. Je že dolgo član mednarodne organizacije svetovnih sociologov "Delta Tau Kappa." V njej so včlanjeni sociologi iz 86 držav — od Argentine do Zambije. Nedavno je pri volitvah organizacije Edi Gobec postal drugi podpredsednik. D. T. K. Predsednik organizacije je dr. Rouček, Čeh po rodu, in ta je z izredno priznanimi besedami sporočil v svet, kdo je Edi Gobec in odkod se je vzel. Po rodu je Celjan iz Slovenije, študiral je deloma v Evropi, največ pa v USA. Naštel je tudi njegova znanstvena dela iz let njegove profesure v Ameriki.

V BUENOS AIRESU so Slovenci z lepo pridetivijo proslavili nastop novega predsednika Narodnega odbora za Slovenijo v izseljenstvu. Po smrti prejšnjega predsednika, dr. Miha Kreka, je ostalo mesto precej časa prazno. Volitve novega so vzele dosti časa, ker je članstvo razkrojeno po raznih kontinentih. Novi predednik je urednik argentinske Svobodne Slovenije, Miloš Stare. Ostali odborniki so deloma v Argentini, deloma v Združenih državah in Evropi. Narodni odbor so ustanovili že v domovini 29. oktobra 1944, kot begunci pred komunizmom so ga vzele s seboj v tujino.

Omenil sem že fevdalni sistem Etiopije. Zato je v Etiopiji marsikaj drugače kot v Evropi. So navade in običaji, ki se zdijo sodobnemu človeku nenavadni in celo nepošteni. Na primer "gurša" — podkupnina. Pri teh ljudeh je "gurša" le dodatni dohodek, do katerega ima nadrejeni pravico. Zato se rado zgodi, da kak visok uradnik ne bo poravnal računov, ker je sveto prepričan, da morajo drugi delati zanj večinoma zastoj. V zameno bo pa nižji užival njegovo naklonjenost in zaščito. Jasno je, da se Evropejci le težko ali sploh nikoli ne morejo privaditi takemu pojmovanju medsebojnih odnosov. Zato prej ali slej naletijo na težave ali pa pridejo v konflikt s svojo vestjo.

Tudi telesno delo v Etiopiji ni spoštovano. Vem za primer, ko so se domačini smejali ženi nekega Evropejca, ki je na balkonu čistila čevlje. Po hierarhični lestvici njihovega pojmovanja bi morala obutev dati v čiščenje služkinji — "mami-ti" — ali boyu. . .

NOVA KNJIGA O SLOVENCIH v angleščini je izšla v Združenih državah. Opisuje zgodovino slovenske naselbine v Bridgeportu v ameriški državi Connecticut. Naselbina ni daleč od New Yorka. Nekdaj so jo sestavljali domala sami slovenski Prekmurci, ki so si postavili cerkev. Sv. Križa. Po drugi svetovni vojni se je Prekmurcem pridružilo več rojakov iz raznih krajev Slovenije. Knjigo je spisal dr. Janez Arnež in ima naslov: SLOVENE COMMUNITY IN BRIDGEPORT, CONN. Izšla je v založbi STUDIA SLOVENICA v Washingtonu, D. C. Ima 96 strani in več zemljepisnih kart. Stane \$3-50. Dr. Arnež je pred leti napisal in izdal v isti založbi tudi knjigo o Slovencih v New Yorku.

ZALOŽBA "STUDIA SLOVENICA" je letos stara 15 let in je v tem času poslala na knjižni trg kakih 10 knjig o slovenskih zadevah v angleščini. Vse so na znanstveni višini in grede v mnoge ameriške knjižnice, javne in privatne. Kakor vsaki taki ustanovi, tudi njej primanjkuje denarnih sredstev. Med knjigami naj omenimo tu eno, ki morda vzbuja posebno pozornost. Neki Alexander Paul Land jo je napisal in ji je naslov: UTILIZATION IN THE KRAS REGION OF ZGORNJA PIVKA, SLOVENIA. Bila je šesta knjiga te založbe, stane \$4-50.

APOSTOLSKA DELA

Napisal evangelist sv. Luka

VOLITEV PRVIH DIAKONOV

Število učencev je pa naraščalo in tiste dni so začeli helenisti godrnjati zoper Hebrejce, češ da so pri vsakdanji potrebi zanemarjali njih vdove. Dvanajsteri so sklicali množico učencev in rekli: "Ne bilo bi prav, da bi mi opuščali božjo besedo in oskrbovali mize. Izberite si torej, bratje, izmed sebe sedem mož, ki so na dobrem glasu, polni Duha in modrosti; nje bomo za to opravilo postavili, mi pa se bomo posvetili molitvi in oznanjevanju nauka".

Ta beseda je vsej množici ugajala in izvolili so Štefana, moža polnega vere in Svetega Duha, Filipa, Prohorja, Nikanorja, Timona, Parmena in Nikolaja, spreobrnjenca iz Antiohije. Postavili so jih pred apostole in ti so molili ter položili roke nanje. Božja beseda se je širila in število učencev v Jeruzalemu je silno naraščalo; tudi veliko število duhovnikov je bilo veri poslušnih.

ŠTEFAN OBTOŽEN

Štefan, ki je bil poln milosti in moči, je med ljudstvom delal čudeže in velika znamenja. Vstali pa so nekateri iz shodnice, ki se je imenovala shodnica Libertincev, Cirenejcev in Aleksandrijcev, in izmed tistih, ki so bili iz Cilicije in Azije, in so se s Štefanom prerekali, pa se niso mogli ustavljati modrosti in duhu, s katerim je govoril. Tedaj so naščuvali može, da so govorili: "Slišali smo ga, da je zoper Mojzesa in Boga govoril bogokletne besede".

Nahujskali so ljudstvo, starešine in pismouke; ti so pristopili, ga zgrabili in odvedli pred veliki zbor. Privedli so krive priče, ki so govorile: "Ta človek ne neha zoper sveti kraj in zoper postavo žaljivo govoriti. Slišali smo ga namreč, ko je govoril: Ta Jezus iz Nazareta bo razdejal ta kraj in spremenil običaje, ki nam jih je Mojzes izročil". — Vsi, ki so sedeli v velikem zboru, so uprli pogled vanj in njegovo obličje videli kakor angelovo obličje.

ŠTEFANOV DOLGI GOVOR.

Veliki duhovnik je vprašal: "Ali je to res?" — Štefan pa je govoril: "Bratje in očetje, poslušajte! Bog veličanstva se je prikazal našemu očetu Abrahamu, ko

POMOČNIKI APOSTOLOV

Helenisti so bili Judje, rojeni izven Palestine, pa v zrelih letih priseljeni v Jeruzalem. Govorili so grško, po večini so imeli tudi grška imena. Nekaj teh se je spreobrnilo h krščanstvu in domači Judje so jim rekli: helenisti. Heleni so se imenovali v tistih časih Grki. Zelo človeško, je da se ti Judje in jeruzalemski domačini niso mogli zlititi v eno. Nastajale so napetosti. Prišlo je do obtožbe, da jeruzalemska krščanska skupnost vse bolj podpira lastne uboge, posebno vdove, helenistične pa zanemarja. Apostoli so bili vsi domačini — čutili so se prizadete. Namesto preikovanja, koliko so bile pritožbe upravične, so zadevo mojstrsko rešili. Naj za materialne reči skrbe drugi, apostoli ostanejo pri duhovnih. Izvoljenih sedem mož so bili sami helenisti, to se vidi iz njihovih imen. Judom domačinom, ki so na to pristali, vsa čast!

PA NI BIL NIČESAR KRIV

Pravkar smo v Lukovem pripovedovanju brali Štefanovo ime, pa nič kaj drugega o njem. Zdaj naenkrat stopi v ospredje celotnega dogajanja. Da je bil helenist, eden od sedmerih, smo že omenili. Ime Štefan je grško, pomeni venec ali krono. Ker ga Luka med sedmerimi omenja na prvem mestu, je bil verjetno najbolj odgovoren za red pri delitvi podpor. O kakih sporih v tem pogledu ne beremo več, zapletel se je pa Štefan v spore z Judi, ki niso sprejeli Kristusove vere. Tu je pa šlo bolj zares, kako posredovanje apostolov ne bi zaleglo. Libertinci in drugi omenjeni so bili prav tako priseljenci, deloma izpuščeni iz suženstva pod Rimljani. Imeli so lastne shodnice, sinagoge. To je znamenje, da je tudi mad nekrščanskimi Judi vladala neka napetost. Morda pa le zato, ker so ti pač brali in govorili v shodnici grško.

Vidimo, da Štefan ni samo stregel "pri mizah", tudi učil je in pridigal. Judje, zakrčenjeni kot so bili, so njegov nauk krivo razumeli in mu začeli javno nasprotovati.

ŠTEFANOVA OBRAMBA

Ponavlja se ob Štefanu, kar se je nedavno poprej godilo z Jezusom. Pred veliki zbor mora, krive priče nastopajo, sodniki so pripravljani. Tožni-

je bil še v Mezopotamiji, preden se je naselil v Haranu, in mu rekel: Odidi iz svoje dežele in od svoje rodovine in pojdi v deželo, ki ti jo bom pokazal. Tedaj je odšel iz kaldejske dežele in se naselil v Haranu. Od tam ga je po smrti njegovega očeta preselil v to deželo, v kateri zdaj prebivate, pa mu ni dal deleža v njej niti za stopinj; pač pa mu je obljubil, da jo bo dal v posest njemu in za njim njegovim potomcem, ko še ni imel sina. In Bog je govoril: Njegov zarod bo priseljenec v tuji deželi in bo prišel v sužnost in bo stiskan štiristo let.

"Ljudstvo pa, kateremu bodo služili, bom jaz sodil, je rekel Bog, potem bodo odšli in mi služili na tem kraju. Nato mu je dal zavezo obreze in tako je postal oče Izaku, ki ga je osmi dan obrezal, Izak Jakobu in Jakob dvanajsterim očakom. Očaki so iz nevoščljivosti prodali Jožefa v Egipt, Bog pa je bil z njim; otel ga je iz vseh stisk in mu dal, da je bil pred egipčanskim faraonom priljubljen in moder. Ta ga je postavil za poglavarja nad Egiptom in vso svojo hišo.

"Prišla pa je nad ves Egipt in nad Kanaan lakota in velika stiska, in naši očetje niso mogli dobiti živeža. Ko je pa Jakob slišal, da je v Egiptu žito, je prvokrat poslal tja naše očete. In drugokrat se je Jožef dal svojim bratom spoznati in je njegov rod postal znan faraonu. Jožef je poslal po očeta Jakoba in vse sorodstvo, petinsedemdeset duš. Jakob je torej odšel v Egipt, kjer je umrl, kakor tudi naši očetje. Prenesli so jih pa v Sihem in jih položili v grob, ki ga je Abraham za plačilo v denarju kupil od Homorjevih sinov v Sihemu.

"Kakor se je pa čas obljube, ki jo je Bog dal Abrahamu, bližal, tako je ljudstvo v Egiptu raslo in se množilo, dokler ni nad Egiptom zavlada drug kralj, ki Jožefa ni poznal. Ta je z našim rodom ravnal zvijačno in očete zatiral, tako da je dal njihove otroke izpostavljati, da bi si ne ohranili življenja. V tem času je bil rojen Mojzes, ki je bil zelo lep. Tri mesece so ga hranili na očetovem domu. Ko je bil pa izpostavljen, ga je vzela faraonova hči in ga vzredila kot sina. Mojzes se je izobrazil v vsej egiptovski modrosti in je bil mogočen v besedah in delih.

"Ko mu je bilo štirideset let, je zaželel obiskati svoje brate, Izraelove sinove. Ko je videl, da se nekomu godi krivica, ga je branil; zatiranemu je dal zadoščenje s tem, da je ubil Egipčana. Menil je pa, da njegovi bratje umevajo, da jih hoče Bog po njegovih rokah rešiti, pa niso razumeli. . .

ki so helenisti, lastnega človeka grizejo. Najbrž jih prav to tako razburja, da je eden izmed njih tak "fanatik". Vendar je veliki duhovnik dal Štefanu priložnost, da se zagovarja in brani. In te pravice se je mladi mož na široko poslužil.

Podoba je, da je Štefan v naglici dobro premislil, kako naj se zagovarja, Ni se takoj spustil v kako dokazovanje o Jezusu, čigar zvest vernik je, ampak najprej hoče pokazati, kako dobro pozna staro zavezo in z njo zgodovino judovskega naroda. Šele prav proti koncu dolgega govora bomo videli, kako Štefan zavrača obdolžitev: "Ta človek ne neha zoper postaviti in sveti kraj žaljivo govoriti".

Ko beremo, kako Štefan pričinja svoj govor z Abrahamom, kako nadaljuje z drugimi očaki vse prek Mojzesa, omenja druge preroke, se nehoti spomimo na Jezusovo srečanje z dvema učencema na poti v Emavs na veliko noč. Tam je samo na kratko rečeno, da jima je od Mojzesa in drugih prerokov razlagal, kaj vse je o njem pisano v svetih knjigah. Nekako tako je svoj govor zamislil Štefan.

Zgodbo Abrahama in vseh njegovih potomcev so vsi Judje dobro poznali. Ni bilo treba Štefanu vsega tega ponavljati. Toda zgodba je bila za Jude tako sveta, da so morali mirovati in poslušati, kadar koli jo je kdo pred njimi ponavljal. To je Štefan dobro vedel, zato jih je tako dolgo držal "v šahu".

Jedro prvega dela Štefanovega govora je Abraham, oče globoke vere. Zdi se, da Štefan namiguje, kako bo morala tudi Kristusova Cerkev zapustiti svojo domovino — Jeruzalem — in oditi v tujino, kot je moral iti Abraham, da je mogel izpolniti nalogo, ki mu jo je določil sam Bog. Dal mu je pa tudi čudovite obljube, zunanje znamenje teh je bila obreza. Za nekaj časa se Štefan pomudi pri Jožefu, "egiptovskem", pove kaj iz njegovih dogodivščin po podatkih v prvi Mojzsovi knjigi stare zaveze. Lastni bratje so ga preganjali, kot so pozneje preganjali Jezusa, toda oba sta postala — vsak po svoje — Odršenika svojega ljudstva.

Kmalu govor preskoči na Mojzesa in pri njem zelo dolgo ostane. V pričujoči številki MISLI ni bilo prostora za ves Štefanov govor. Nadaljevanje in zaključek pride v avgustu. Pred seboj imamo le Mojzesovo zgodnjo in pozno mladost do tistega časa, ko se je sam spet zavedel, da ni Egipčan, ampak Jud, in si je zaželel navezati stike s svojimi ljudmi, tako stiskanimi pod tujim jarmom. Pa je brž naletel na vse kaj drugega, kot si je bil želel — njegovi ga niso razumeli. . .

VISOŠKA

KRONIKA

Zgodovinska povest, Dr. Ivan Tavčar

Risbe napravil Tone Krajc

XI.

JOANNES FRANCISCUS JE MED TEM premetaval neke spise, potem pa vprašal:

"Izidor Schwartzkobler?"

Odgovoril sem: "Khallan — če hočete, lahko zapišete tudi Khallain, vaša milost".

"Torej ni sestra? Morda nevesta?"

Tega nisem mogel reči, ker gospodar dveh kmetij na Visokem ni mogel priznati, da je ženska, ki je radi čarodejstva tičala v ječi, njegova nevesta! Pojasnil pa sem milemu gospodu, kako je prišla Jošta Schwartzkoblerja vnukinja v mojo hišo, vendar nisem omenil umora, za katerega je moj oče že dajal odgovor pred nebeško sodbo.

Nekam skrčil se je drobni obraz gospoda Janeza Frančiška in prav skupaj so mu zlezle obrvi, ko je še vprašal:

"Ni te torej privedla k meni ljubezen do nesrečne ženske, pač pa ljubezen do tvojih dveh kmetij, ki bi prišle v sramoto, če obsodimo Agato Emo Schwarzkoblerjevo?"

Nehote sem zaječal: "Hudo je živeti pod tako sramoto".

Škof se je suhotno nasmejal.

"Ne vem, kaj bo. Tej pregrešni Agati Emi se očitajo pregrozne reči. Tu berem, da je imela s hudičem pravo zakonsko zvezo, tako da se čudim, da se ni kaj rodilo iz tega peklenškega zakona — vsaj kaj prašičkov, da bi si jih ne bila izposojala pri tebi, kadar jo je mikalo jahati v kolobarju nad tvojim domom. Pri nebeških svetnikih, vse se ujema, vse je dokazano, in božja previdnost me je o pravem času poslala tu sem".

Na prerahlem obrazu se je vsaka guba izpremenila v satansko potezo. Mala postavica je skočila s svojega stola ter letala po sobi, da je talarček plesal okrog nje.

"Agata je izgubljena", je zatrepetalo v meni in sam pri sebi sem začel moliti sveti očenaš.

Takrat še nisem poznal nič francoske kletvine, ali pozneje pri različnih aferah, sem se ji tudi

privadil. Zatorej lahko zapišem da je Joannes Franciscus tistihmal, ko je dirjal po sobi, klet, po francoski je klet, ker ga je tako silno razkačila dokazana pregreha zapuščene Agate.

"Mon Dieu!" je kričal, eksempl se mora postaviti, eksempl hočem postaviti v teh krajih, da ne bodo več potolčeni po toči in da ne bodo več trosili po njih nezakonskih svojih prašičkov Lucifer in njegovi bratje. Parbleu."

Togotil se je nad nekim patrom jezuitom, ki spi (jezuit Spee — op. pis.) in govoril še druge reči, katerih ni umela moja kmetiška pamet Znova je dirjal po sobi gor in dol in razločno se je čulo, kako škriplje z zobmi; obličje mu je stalo v plamenu in vsako roko je bil skrčil v pest. Uboaga Agata!

Ko se je nekoliko pomiril, me je le vprašal ostro in trpko, kakor bi mi potisnil nabrušen nož v uho:

"Kaj bo sedaj s tvojimi prašički?"

"Šest jih je in dobro se redé".

"Čemu naj bi se slabo redili, ko jim coprnica daje oblodve?" se je zadril milostivi gospod škof. Zadril! Kaj drugega ne morem zapisati, ker se tudi visoki gospodje radi zadirajo, če so razkačeni. Oj, sveti Izidor, škof Joannes Franciscus je bil tedaj razkačen v polni meri! — Pristavil je še: "Morda je sedala na enega, morda na vseh šestero! Diable!"

Zaječjal sem: "Če Agato obsodite, jih družina ne bo hotela jesti; pobijem jih in zagrebem v gozd, kjer jih izkoplje lisica, katerih je veliko v visoških gozdovih. Če je ne obsodite, jih bom pač zaklal."

Škof se je hudobno zasmejal: "Tako je prav! Pameten gospodar si, Izidor Schwartzkobler!"

"Izidor Khallan, vaša milost!" sem popravil ponižno.

"Torej Izidor Khallan! Prazen lonec je prazen, pa naj se že imenuje Schwarzkobler ali Khallan."

Zopet je sedel na svoj stol, po mizi pa bobnal s prsti ter gledal pri oknu na ravnino, rumeno obsejano.

"Sonce sije in dosti lepega vremena imamo", je mirno izpregovoril.

"Vreme je dobro in letina ne bo slaba", sem pritrtil pogumno.

"Letina — ta je zate prva!" — Že je ostro brenkljal po mizi, da se nisem upal kaj reči. Joannes Franciscus je precej časa molčal, potem pa se je hitro s prijaznim obrazom obrnil proti meni in lanim smehom okrog ustnic ter me takole pozval:

"Izidor Khalla, misli si, da opravljaš spoved pri svojem dušnem pastirju, in misli si, da sem jaz tvoj dušni pastir! Odgovori mi, ali veruješ, da so na svetu coprnice ali čarodejnice ali čarovnice? Odgovori mi prav tako, kot bi odgovarjal svojemu Bogu, če bi te poklical predse!"

Sveta Trojica, pomagaj! To je bilo vprašanje, pred katerim sem se tresel vse dni, kar so mi Agata vzeli. Bal sem se tega vprašanja in upal sem, da izostane. Ali izostalo ni — in odgovoriti moram, kakor bi odgovarjal Gospodu, ki stanuje v svetem tabernakelju. Če je Agata pogubljena, zavoljo tega ne smem še napraviti nebeskega kraljestva!

Milostni škof me je svetlo pogledal, da sem že mislil, da me prežge njegovo žareče oko. Odgovoril sem: "Kristus mi je priča, da verujem!"

"Da so čarovnice, da so copernice? — Da bi mi dal gospod Jezus dosti takih podložnikov!" je zaklical visoki gospod. Potem je zamolklo vprašal: "Kako podpiraš svojo vero?" — Zopet je posegel po smokvah v zlati skledi.

"Kar pomnim, jih je svet preganjal, vselej jih je obsojala gosposka in na grmado jih je vodila. Sežgan pa ni bil nihče, da ni prej sam in odkritosrčno priznal svojega peklenskega hudo-delstva".

Milostivi gospod je prinesel čašo k ustom in se pokrepčal s požirkom sladkega črnikalca. Ko je pil, je upiral svoja očesa vame, da sem imel občutek, kakor bi silili vame dve bodeči puščici.

Grenko se je zasmejal: "Dobro si podkovan! Morda si že bil v mojem loškem stolpu, tam imamo še danes lepe zaloge priznanja, na katere se sklicuješ!"

"Gosposka se tu in tam zmoti", sem odgovoril, da bi se pa zmotila v vsakem slučaju — greh bi bilo kaj takega misliti".

Tu je bilo, da se je eden prvih svete Cerkve pričel tako smejati, da se je bilo bati, da ga zavadi nepremagljiv krč.

"Prav imaš, sin moj, gosposka se malokdaj zmoti. Le čudno, da ste se vi z Albrehtom Si-

gismundom zopet in zopet pravdali, ko vam je že bila odrečena pravica v pravadah z Vidom Adamom".

Nerodnega kmeta lahko spraviš v zadrego, zato sem molčal. Še je vprašal:

"Ali ni čudno, dragi mladenič, če je Agata tako mogočna, če se pajdaši s hudičem, ki je, kar mi lahko verjameš, velik gospod, da si sama ne pomaga in da ne odfrči pri oknu in se tako otrese težke loške pravice?"

Tudi tukaj mu nisem vedel odgovoriti.

Ponovil je še enkrat vprašanje: "Kaj torej? Ali še vedno veruješ, da so čarovnice na svetu?"

Sedaj sem samo še zastokal: "Ne vem".

"Ti si gotovo v sorodstvu s svetim Tomažem! — Poslušaj sedaj svojega škofa, poslušaj svojega vladarja!" — In gospod Joannes Franciscus je vstal in zopet letal po čumnati.

Po moji glavi se je vse mešalo in drugega nisem opazil, kakor križ, ki je oznanjeval bridko smrt blaženega škofa Konrada. Vzlic temu pa moja obšabnost še ni bila strta in moje srce je še vedno kričalo, da visoki gospodar ne bo smel jemati ženske, katero so radi čarodejstva vlačili po loških ječah.

"Če ti je mogoče" je vpil škof, "odpri ušesa in poslušaj! Poizkusiti hočemo z vodo. Če pride Agata na katerikoli način, n a k a t e r i — k o l i n a č i n — živa iz vode, je njena nedolžnost dokazana".

Besede "na katerikoli način" je dvakrat ponovil in polagal nanje poseben naglas. Ali brezuspešno, ker v moji glavi se ni hotelo razjasniti, zatorej tudi nisem vedel, ali so hotele te besede kaj posebnega povedati.

Moja onemoglost škofu ni ostala prikrita. Obstal je pred mano in zaničljivo izustil te besede:

"Ti hočeš grešnico rešiti? hočeš grešnico rešiti pred grmado? Ti je rešil ne boš! Ti si. . ." — Nekaj časa je premišljeval, potem pa kar odkritosrčno dostavil: "Ti si tepec!"

Na to grenko besedo sem zlezal v dvetero gub in pot me je oblil, da je bila mokra obleka na meni. Kar sem bil gospodar visokih kmetij, me še ni bila zadela nobena taka beseda, kakor jo je v tem trenutku zalučil vame razljučeni gospod škof Janez Frančišek. Taka beseda je na mestu poslu nasproti, nikdar pa nasproti gospodarju, in najsi nima toliko polja, ne toliko tovornih konj, kakor imam jaz vsega skupaj na Visokem.

Zaklical je: "Valet de chambre!"

Prišel je starec z orjaško lasuljo.

"Pierre, odpelji tega človeka!"

Kakor v pijanosti sem odšel, tako da sem pozabil izkazati nasledniku apostolov čast, katero jim izkazuje ves svet. Morda sem se motil, morda sem slišal prav — pri vratih se mi je zdelo, da sem čul smeh njegove milosti. Bil je strupen smeh, a takrat še nisem vedel, da se je za tem smehom skrivalo zlato srce Janeza Frančiška in blagoslovljena dobrotljivost, ki je tičala v vsaki kaplji krvi, ki se je pretakala po njegovem šibkem telescu.

Tisti dan sem pa zapuščal loški grad v zavesti, da nam škof iz Freisinga noče pomagati.

Na poti iz Loke je jokala moja duša in mislil sem nanjo, ki je bila v verigah in katere obiskati nisem imel poguma. Mislil sem nanjo — ali pred očmi so mi ležale tudi bogate njive in zeleni višoški travniki, kar je bilo vse moja last! Tu in tam se je nekaj oglašalo iz postranskega kota moje duše: Ali naj jemljem žensko, ki bo sojena pred vsem svetom? Če Bog zapusti človeka, je kakor zastava, ki plapola vedno v kraje, v katere sapa vleče!

Pred domom me je čakal brat Jurij. Kar su-

šil se je te dni, da ga že skoraj ni bilo nič v obleki.

“Si bil pri njej?”

“Pri škofu sem bil” sem odgovoril,“ ali nisem se ga upal prositi, da bi me pustil k nji. Bil je tak, kakor trnjev grm, v katerega ne vtikamo rok”.

“Ali je kaj govoril o nji?” je vprašal z veliko skrbjo. “Nekaj je pravil, da hoče poskusiti z vodo, in če živa pride iz vode, in sicer na katerikoli način, je dokazana njena nedolžnost. Ali človek naj se spozna pri govorici velikih gospodov, ki tako radi šale brijejo iz nas, ubogih kmetov”.

Jurij je odšel. —

Potem smo živeli dalje, živeli kakor čreda na Blegašu, iz katere je medved odnesel najlepšo ovco.

Konec julija je prišel grajski ječar Mihol zopet na Visoko. Prišel je kot kačipot sodnije in prinesel meni in Juriju pečate. Klicali so naju v škofjo Loko na dan enajstega avgusta, na dan sv. Tiburecija mučenika, da bova pričala pri obravnavi, ko se bo sodilo o Agati Emi Schwarzboblerjevi radi hudega čarodejstva. (Bo še.)

NAROD IMA PRAVICO DO ODLOČANJA O LASTNI USODI

Iz govora Miloša Stareta v Argentini

Jugoslavija je država več narodov. Narodnosti spori, ki so vladali pred drugo svetovno vojno, niso rešeni. Nasprotno. Ne le da so komunisti zavrnili reševanje tega problema, ki je imelo svoj začetek v sporazumu Srbov in Hrvatov leta 1939, s centralizmom in diktaturo komunistične partije so te spore že postrlili.

Narodi niso priznani (v republikah) kot narodi v pravem pomeenu besede. Tega priznaja jim komunisti ne morejo dati, če še tako spreminjajo ustave republik in federacije, o čemer je danes toliko govorjenja in pisanja v Jugoslaviji. Partija kot nositeljica diktature dosledno sledi Leninovemu nauku, da je narodnostno vprašanje zbrisan z dnevnega reda marksizma. Zato komunistični teoretiki še danes zagovarjajo tezo o umiranju in končni smrti narodov, tudi slovenskega.

Mi pa pojmujeemo narod kot nekaj živega, ki

hoče živeti in in se brani smrti. Tudi samomora noče napraviti. Narod je prav tako kakor oseba, ki ne more nikoli odložiti osnovne pravice in zahtev odločanja o lastni usodi. Tudi je ne more nikdar prenesti na tuje telo, ker bi s tem prenehal obstajati. Le kadar narod spozna, da mu je v kakih okoliščinah koristno stopiti v zvezo z drugimi narodi, se prostovoljno omeji v izvrševanju svoje suverenosti, nikoli se pa tej pravici ne odpove.

Slovinci hočemo na osnovi takega pojmovanja narodnosti reševati odnose z narodi, s katerimi živimo skupaj v Jugoslaviji, sporazumno. Spoštujemo Hrvatte, Srbe in Makedonce, ki imajo iste pravice kot Slovenci. Pravice, da odločajo o lastni usodi. Vsakega teh narodov je oblikovala zgodovina po svoje, da je dobil današnjo podobo. Toda odkrito jim povemo, da terjamo od njih isto kot od kogarkoli: da nam priznajo enakopravnost.

KOTIČEK NAŠIH MALIH

Nerodno voščilo.

“O, ti smrkavec umazani! Taki so dandanes otroci!”

Teta je vrgla vsa ogorčena voščilno karto na mizo in vsa jezna stopila po sobi. Venomer je godrnjala in mahala z rokami. Potem je sedla in napisala bratu hudo jezno pismo. Ko ga je prebral, je poklical sinka:

“Kaj si pa pisal teti?”

“Voščilo za praznik.”

“Saj zdaj ni bilo nič praznikov. Za veliko noč smo ji voščili, god bo pa šele čez dva meseca imela.”

“O, pa je bil te dni velik praznik. Zato sem pisal teti in ji voščil — vesel vnebohod . . .”

— ★ —

Učitelj je govoril v prvem razredu, da moramo biti usmiljeni tudi do živali. Nazadnje jih je pozval, naj povedo, kako oni to dolžnost vršijo. Oglasil se je droben hlačman:

“Jaz sem pošteno obrcal sosedovega Mihca, ki je malo poprej obrcal našega mačka.”

Zgodba iz šole

To zgodbo nam je povedala učiteljica Anica. Ne vem, če bom vse prav napisala. Neki dan je pridrvel rdeč avto po široki novi cesti. Policaj pa z veliko brzino za njim. Hotel ga je dohiteti in ustavititi. Res ga je dohitel in dal znamenje, da mora ustavititi.

Šofer rdečega avto je bil zaskrbljen. Kaj bo sedaj? Ustavil je vendar in odprl okno. Policaj vpraša: Kako vam je ime?

Šofer odgovoriti: Janez Kovač. — Policaj se pokloni:

“Čestitam vam, gospod Kovač, dobili boste 10,000 dinarjev nagrade. Razpisana je bila za tistega, ki bo tisočeri vozil po tej novi cesti. To ste vi. Lepa vsota je to. Kaj boste napravili z denarjem?”

“Šel bom v šofersko šolo in napravil izpit.”

Policaj je bil v zadregi. Janezova žena, ki je sedela poleg moža, je hitro pripomnila, da je Janez pijan. Hotela je vse rešiti iz zadrege.

Takrat se je prebudila stara mati, ki je spala na zadnjem sedežu. Ko je zagledala policaja, je rekla sinu:

“Saj sem ti takoj povedala, Janez, da z ukradenim avtom ne boš daleč prišel”.

Kaj se je potem zgodilo, nam učiteljica ni povedala. Suzana Kokelj, Melbourne.

Prvoobhajanci v Merrylandsu-Veselovem

POTOPLJENI LESKOVARJI — IN MNOGI DRUGI

Rojak v Ameriki je bral angleško knjigo in v njej našel ime Leskovar, pa še naslov zraven. Pisal je na naslov in dobil odgovor, seveda v angleščini. V prevodu ga je objavila duhovniška revija OMNES UNUM. -Ur.

Dragi prijatelj!

Že prej bi odgovoril na Vaše pismo, a kakor vidite na mojem naslovu, že dolgo nisem več pri Sv. Patriciju v Castwillu. Sedaj poučujem v institutu sv. Vincencija (srednja šola) v Albany in župniji presv. Zakramenta.

Prav imate, ko pravite, da je ime Leskovar slovensko ime. Priznati moram, da sem se rodil v ZDA in vem le malo o svojem očetu. Ker ste se zanimali, sem sam povprašal pri njem, kje se je rodil itd.

Moj oče se je rodil v majhnem kraju l. 1905; kraj je bil takrat v Avstriji in se je imenoval Kreutzberg, po slovensko Križni vrh. . . Moj oče je govoril nemško in slovensko. Cerkev, kamor je pripadal, se imenuje Laporje. Bližnje večje mesto naj bi bilo Maribor. Ko je bil star 15 let, je prišel v to deželo in nekaj časa živel v New York City. Od tam se je preselil v St. Johnsville, New York (30 milj vzhodno od Utice). V njegovi družini je bilo še dvoje otrok, sestra z imenom Ana in brat po imenu Lojze. Njegov oče je izginil, predno so prišli v to deželo. Ime njegove matere, t.j. moje stare matere, je bilo Ana. Umrla je l. 1964.

Je res še nekaj drugih Leskovarjev, ki živijo v tem okraju. Neki Rudolf, ki živi blizu St. Johnsville, in še nekdo, čigar imena se trenutno ne spominim. Dalje je neki Rihard Leskovar, ki je živinodravnik v Rome, N.Y. Ima tudi brata dvojčka Roberta in še mlajšega brata Viktorija. Vsi živijo v Little Falls, N. Y. (20 milj vzhodno od Utice), kjer živi moja družina že kakih 22 let.

Ime mojega očeta je sedaj Alvin. Ko so ga nesli h krstu, so ga spremljale neke ženske v Laporje z naročilom, da ga naj krstijo za Adolfa. Ko so tja prišle, so pozabile to ime ter ga imenovala Albina. Ko je pa moj oče prišel v to deželo, je spremenil ime v Alvin.

Zanimivo je, da ste omenili Ludvika Leskovarja v Chicagu. Ko sva z bratom bila pri maši

na Ft. Monmouth, N. J., sem naletel na duhovnika, ki mi je povedal, da neki Leskovar vodi radiopostajo v Chicagi Zanimalo Vas bo dejstvo, da sva se tudi moj brat in jaz ukvarjala z radiem dolgo vrsto let, oba sva delala kot inženirja napovedovalca za tri različne radiopostaje. Najbrž tiči nekaj radijske vnetosti v imenu Leskovar. V kolikor vem, nismo sorodniki z Leskovarji v Chicagi. . . razen po imenu, ki je isto. Drugi Leskovarji, ki živijo v Little Falls, so bratranci mojega očeta.

Mislil, da Vas bodo gornje informacije zanimali. Zelo mi je bilo vedno žal, da se še kot otrok nisem brigal, da bi se naučil slovensko ali nemško. Le angleško smo vedno v hiši govorili; le kadar je moj oče govoril s staro materjo ali njenimi prijateljicami, je govoril v teh jezikih.

Moj oče mi je povedal, da so še tri slovenske družine v Little Falls. Je še mnogo drugih družin iz Slovenije, a so iz bližine Ljubljane in govore malo drugačen dialekt. Omenil mi je tri imena: Gregorka, Cigale in Gregorin. Zares sem sedaj prvič slišal, da so to Slovenci.

Končam svoje pismo in se opravičim, ker pišem, kakor mi je v glavo padlo. Ako bi pa še želeli kako informacijo, pišite mi.

Vaš Dick Leskovar

PRIPOMBA LISTA "MISLI": Tudi v Avstraliji bo v kratkem lepo število Slovencev-Avstralcov, ki bodo izjavljali: Zelo mi je žal, da se kot otrok nisem naučil slovensko. . . — Čigava krivda?

ZA NASVET ali izpopolnitev

TAKSE — DAVKA

obrnite se na rojaka V. FERFOLJA

Prihranite si denar!

Urad: 660-2444

Dom: 660-4961

TUDI NUDIMO POPOLNO KNJIGOVODSTVO podjetjem, kontraktorjem, trgovcem, restavrantom in drugim

SLOVENSKO DRUŠTVO SYDNEY

VAS VLJUDNO VABI ŽE ZDAJ

NA

LETNI GALA BAL

V LETOŠNJEM SEPTEMBRU

PRIPELJITE S SEBOJ PRIJATELJE, KAJTI LEP DOŽIVLJAJ IN PRIJETNO PRSE-
NEČENJE OSTANE V TRAJNEM SPOMINU.

PODROBNOSTI V AVGUSTOVI ŠTEVILKI "MISLI".

Za odbor SDS: RUDI BREZNIK

"Urša, povej no, kako se je sinočnji film kon-
čal. Veš, jaz sem nekje v sredini zaspala".

"Vzela sta se".

"Kaj mi poveš! Ta zakon ne bo srečen. Saj
se nista ljubila".

"Kako pa to veš?"

"Če bi se zares ljubila, bi jaz ne mogla zaspati".

— ★ —

Misijonar je dopovedoval kanibalom, kako
grdo je, da svoje mrlične požro, namesto da bi jih
pokopali.

Poglavar kanibalov se je čudil.

"Da bi jih pokopavali? Ali veste, oče, kaj
se jim potem zgodi? Nagnusni črvi se jih lotijo
in druga taka golazen. Ali ni lepše, če jih mi po-
spravimo, ki smo čedni?"

Nikjer ni zapisano, kako je misijonar njegovo
čedno mnenje ovrgel.

SYDNEY! — N.S.W.! — SYDNEY!

Pozor na soboto 31. julija!

NASI PREKMURSKI ROJAKI

prirede za cerkev v Merrylandsu

DRUŽABNI VEČER

St. Francis Hall, Paddington

Godba: "Modra ptica" — Začetek 7:30
Sobota 31. julija — Vsi lepo vabljeni! —

SLOVENSKA KARITAS

SLOVENSKO DRUŠTVO SYDNEY

vabi člane in prijatelje
na

DRUŽABNO PRIREDITEV

sobota 17. julija ob 8. zvečer

POLJSKA DVORANA, CANLEY VALE
(Vogal Bareena & West Sts.)

Za prigrizek in pijačo preskrbljeno

Dobro voljo bo podžigal JADRAN

Moške prosimo: Pridite v suknjičih in kravatah!

Odbor SDS

TOMAŽ MOŽINA

ODGOVARJA NA VPRAŠANJA

Naročnik, ki je pozorno bral razpravo Tomaža Možina o inflaciji in je zanjo hvaležen, je poslal v zvezi s Tomaževim člankom nekaj vprašanj. V naslednjem prinašamo vprašanja in odgovore. Upamo, da bo s tem še marsikomu ustrezno. — Ur.

1. V zvezi z monopolom delavskih unij v svojem članku v juniju omenjate stavke ali štrajke. Nedavno je bilo objavljeno, da so stavke v Avstraliji v prvih 3 mesecih tega leta stale skoraj šest milijonov dolarjev, 20% več ko lani v istih mesecih. Kdo poravnava te stroške? Kdo je oškodovan? Komu stavke sploh koristijo?

Zares, stavke so zelo kočljiva in draga zadeva. V Avstraliji vodijo delavske unije po večini ljudje, ki jim je bolj mar politična ideologija in osebna moč, kot dobrobit delavstva. V skandinavskih deželah na primer, pa tudi v ZDA, so delavci na splošno bolje poučeni in zato manj slepi, kot njihovi sovrstniki v Avstraliji. Ne dajo se z raznimi pretvezami tako zavajati kot tu pri nas.

Produktivno delo je v bistvu edino, kar pri more k blagostanju. Stavke pa pomenijo prenehanje proizvodnje, z njimi preneha tudi zaslužek. Oba, delavec in delodajalec, sta oškodovana in oba tudi trpita stroške. Z drugo besedo: vsa skupnost trpi. Zaradi svojega odvisnega položaja kajpada prav delavski poedinec škodo stavke najbolj občuti.

So pa seveda stavke včasih tudi upravičene, posebno v primerih, ko je delavstvo izkoriščano. Toda dandanes prihaja do stavk v Avstraliji — in še kje — zaradi vsega mogočega: zaradi državnega proračuna, grških ladij, športnikov iz Južne Afrike itd. Dobrobit delavstva ima z vsem tem jako malo zveze!

Stavke, kot sem že omenil, zlorablajo v mnogih primerih pohlepni in sebični voditelji unij.

2. V zvezi s štrajki slišimo in beremo besedi "arbitration" in "conciliation". Po večini, se mi zdi, bralcem MISLI besedi nista jasni. Ali ne bi to reč malo razložili?

Prav umestno vprašanje, nanaša se na prvo!

Najbolj posrečeno je, če se predstavnik delavstva usede skupaj z delodajalcem, oziroma podjetnikom, in se po pameti in v obojno korist pobota o plačah in drugih delovnih pogojih. Stavka se vnaprej prepreči. Take pogodbe se sklepajo danes v mnogih evropskih deželah, pa tudi v Ameriki in na Japonskem. V Jugoslaviji in še v nekaterih socialističnih deželah te zadeve menda urejajo v tako imenovanih "delavskih svetih."

V Avstraliji imamo za urejevanje sporov med delavci in tvrdkami tako imenovano "posredovalno in pomirjevalno komisijo" — razsodišče. Po ustavi ima ta komisija pravico in dolžnost, da morebitne spore presoja in razsoja. Žal, da se trdovratne unije čutijo premočne in se nočejo zatekati k tej komisiji. Rajši vzamejo zadve in lastne roke. To pomeni, da se ne pokorijo zakonodaji.

3. Pišete v svojem članku, da tudi v Nemčiji (Zapadni) plače naraščajo nekako trikrat hitreje kot delavčeva produktivnost. Zakaj je potem nemška marka tako močna, da se ameriški dolar trese pred njo?

Tu je treba napraviti razložek med inflacijo in valuto.

Inflacija, to je padanje denarne vrednosti, je v nekem smislu notranja zadeva države. Ni nujno, da se njene posledice odražajo v tečaju raznih valut. Tečaji se sicer menjajo po navadi tudi ob inflaciji, toda iz vseh drugih razlogov. Razglabljanje o tem pa spada v drugo področje. Ko ste pa že zastavili vprašanje, bom skušal stvar o nedavni mednarodni denarni krizi na kratko pojasniti.

K nevšečnemu položaju in preplahu so pripomogli predvsem Amerikanci. Ti imajo v Evropi kakih 50 milijard svojih dolarjev kot investicije, posojila, darila, vojna plačila, turizem itd. Poleg tega so imele ZDA v letu 1970 skoraj 10 milijard izgube v plačilni bilanci. To pomeni, da je Amerika samo v tem letu zapravila v tujih deželah 10 milijard več (uvoz, vojna v Vietnamu, darila itd), nego je pri njih zaslužila (izvoz, profit na investicijah itd.). Iz tega sledi, da se ameriški dolarji kopičijo vsepovsod, še posebno v gospodarsko razviti Zap. Nemčiji in na Japonskem. (De Gaulle je že pred nekaj leti v Franciji zamenjal dolarje za zlato).

Med krizo so posamezniki in finančne ustanove na vso silo kupovale nemške marke z ameriški dolarji in cena marke je rasla; od tod preplah ali celo trepet. Če bi se tedaj "denarni mogotci"

4. Pravite, da je vrednost nemške marke porasla? Kaj ne pomeni to znižanje, devalvacijo ameriškega dolarja?

hitro ne pomenili med seboj, bi prav verjetno prišlo do silnega razkola v svetovni trgovini.

Da — ampak samo v razmerju do marke. Vsekakor je to očiten udarec na ameriškem ugledu. Ni bilo pričakovati, da se bo to pripetilo ravno tej bogati in, če hočete, nekoliko prevzetni deželi.

Zdaj mimogrede nekaj skoraj osebnega. Ko takole razlagam, bi me hoteli morda vprašati: ali se smatrate za strokovnjaka v vprašanju mednarodnih valut?

Kaj pa še! Skoraj nobeno področje v ekonomiji ni tako zapleteno, kot ravno to. Saj se niti dotaknil nisem činiteljev kot so: "gold standard", SDR, IMF, kontrola deviz in še marsikaj.

5. Čemu državne vlade včasih dajo v promet več in več na novo natisnjenega denarja, ko dobro vedo, da nima skoraj nobene veljave? Kako naj ta praksa izravna "trg"?

Državne vlade s takim postopkom prisilijo gotove sloje, da plačajo stroške za državna podjetja ali za oborožitev. Z na novo natisnjenim denarjem država tudi deli državni dohodek po lastni zamisli.

6. Pišete, da tudi privatniki včasih natisnejo nov denar. Kateri ljudje so to? Od kod imajo dovoljenje? Kako more imeti tak denar sploh kako vrednost?

PRI "MISLIH" NIMAMO KOMPUTERJA ali "atomskega računalnika", zato se nam ne more zgoditi, kot se je zgodilo na švedskem. Nekemu kmetu je poštar prinesel naenkrat 11,834 pisem, ki so bila vsa enake vsebine. Bil je opomin, naj poravna zaostalo naročnino. Kako to? Naslove so dali napisati računalniku, ki je pa neopazno dobil neko okvaro. Namesto 11,834 različnih naslovov je samo enega natisnil tolikokrat. Upravnik tega ni opazil, pa je vsa pisma oddal na pošto. Noben naročnik MISLI ne bo tako debelo pogledal, ko dobi opomin, kot je pogledal oni švedski kmet.

HRVATSKA EMIGRACIJA na splošno daje priznanje komunistom v domovini, da se dobro otepajo belgrajskega centralizma in skušajo rešiti hrvatsko državnost in z njo narod pogina. Zameri jim pa, da nimajo poguma potegovati se za hrvatstvo Bosne in Hercegovine, kjer skuša Belgrad ustvariti neko "muslimansko narodnost". Emigracija postavlja za zgled Makedonijo. Tam so domači

Moja omemba "privatnikov" na tistem mestu je bila nekoliko hudomušna. V mislih sem imel kriminalce, ki denar ponarejajo. Toda v kolikor se tak denar ne odkrije, ima pač pri plačilih isto vrednost kot uradno natisnjen.

7. Pišete, da v superinflaciji nastopijo špekulantje, ki vrednost denarja, skrivajo. Kakšno vrednost, ko pa v isti sapi beremo, da vrednosti skoraj ni?

Če preberete moj članek v junijski številki še enkrat, boste videli, da sem zapisal: "začne se skrivanje vrednosti". Tam nisem mislil na denar, ampak na vrednost raznih dragocenosti: zlata, srebra, draguljev in podobno. Take dragocenosti je vedno mogoče zamenjati za drugačno blago. In to dobro vedo — špekulantje. . .

8. Pravite, da diktature prevzamejo vajeti. . . Kako pa diktature postopajo, da se država reši iz finančnega poloma?

Finančni polomi navadno privabijo na površje skrajneže tega ali onega političnega krila. Začenjajo z agitacijo, nemiri, revolucijo in vojnimi posegi, da se priključijo do oblasti. Diktatura ima tedaj prosto roko. Oblastniki posežejo po strogih, nedemokratskih ukrepih, da se izkopljejo iz gospodarskega propada. Med drugim se znašajo nad lastnim prebivalstvom, nacionalizirajo podjetja, in ustanove, okupirajo in kolonizirajo tuje dežele itd.

komunisti za časa ljudskega glasovanja pridobili muslimane za to, da so se zapisovali kot Makedonci s pristavkom, da so po veri muslimani.

NEKI SLAVKO NOVAK, Hrvat, gi živi v Moskvi, je pisal v dr. Jeličevu **HRVATSKO DRŽAVO** v Berlinu, da Kremelj še vedno vključuje Hrvatsko v aktivno strategijo socialističnega sveta. Hrvatje v emigraciji in doma sumijo, da je Novak to pisal vsaj s privoljenjem Brežnjeva, če ne naravnost po njegovem navdihnjenju. To je splošno znano, da dr. Jelič hoče razbiti Jugoslavijo s pomočjo Sovjetije, ki naj bi sprejela Hrvatsko med svoje satelite, seveda izven Jugoslavije. Tisti Hrvatje, ki hočejo svojo neodvisno državo, resno ugibajo, če bi ne kazalo osvojiti si dr. Jeličevu stališče. Po tej poti bi Hrvatska dosegla vsaj mednarodno priznanje države, ko so vsa druga pota do tega cilja kar brezupna, pravijo. Dr. Jelič skuša za dosego svojega načrta povezati celó hrvatske komuniste in ustaše, še pravijo.

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

P. Valerijan Jenko ofm

311 Merrylands Rd., Merryland, N.S.W. 2160

Telefon: 637-7147

Službe božje

Merrylands (sv. Rafael): vsako nedeljo ob 9:30

Croydon Park (sv. Janez): vsako prvo nedeljo v mesecu ob 10:30

Sydney (St. Patrick): vsako drugo nedeljo ob 10:30

Leichhardt (sv. Jožef): vsako tretjo in peto nedeljo ob 10.30

WOLLONGONG: vsako drugo nedeljo v mesecu ob 4.45 (St. Francis Home)

CANBERRA (Braddon): vsako tretjo nedeljo ob 7. zvečer

HAMILTON — N.C.: vsako peto nedeljo ob 6. zvečer. (Sacred Heart cerkev)

POZOR CANBERRA!

Ob meseca julija dalje bo pri vas slovenska služba božja vsako tretjo nedeljo v mesecu eno uro pozneje, to je ob 7. zvečer. Spoved opravite že med hrvaško službo božjo. — V zadnjem letu udeležba pri naši službi božji peša. Če duhovnik potuje 200 milj iz Sydneya k vam, je "fair", da se tudi vi potrudite in pridete. Torej na svidenje 18. julija, 15. avgusta (vnebovzetje D. Marije), 19. septembra, i.t.d., (vsako tretjo nedeljo v mesecu). — P. Valerijan.

PRVO OBHAJILO V MERRYLANDSU

Na binkoštno nedeljo je bila v Veselovem slovesnost prvega sv. obhajila. Šestnajst dečkov in deklic je bilo. Ti otroci so prihajali soboto za soboto, med šolskimi počitnicami pa tudi med tednom, v Merrylands za veronauk; s poukom

smo začeli v januarskih počitnicah s 6 učenci. Ostali so se pridružili kasneje. Dva od njih pa so starši sami pripravili za ta zakrament.

Starši nekaterih otrok so zvesto vsako soboto pripeljali otroke k veronauku, druge, ki niso imeli prevoza, sem sam šel iskat in jih po nauku zopet odpeljal domov. Sedaj je na starših, da bodo otrokom dali možnost, da se bodo redno udeleževali maše in prejeli zakramente, najsi bo v slovenski cerkvi ali pa najbližji avstralski.

Hvala vsem materam za pomoč pri zajtrku za prvoobhajance, za krašenje oltarja in darove v ta namen, za pecivo; pevcem, organistu, ministrantom, etc. Vsem skupaj Bog plačaj!

NAUK ZA PRVOOBHAJANCE

V kratkem bomo v Merrylandsu začeli z novim tečanjem za prvo sv. obhajilo. Oni, ki imate otroke v državnih šolah in želite, da bi prejeli prvo obhajilo v slovenski cerkvi in živite v dostopni bližini Merrylandsa, jih prijavite čimprej. Prvo obhajilo bo predvidoma konec oktobra. Lahko pa tudi sami pripravite otroka doma za prvo obhajilo. Dam vam potrebne knjige in navodila. P. Valerijan.

ŠE O VESELOVEM

Ko to pišem, delo pri cerkvi počasi sicer, a vztrajno napreduje. V zadnjem času so začeli rasti zidovi za zunanje stene (dvojna opeka) in za notranje stene (enojna opeka). Sedaj se že vidi, kje bo zakristija, razred za otroški vrtec, urad in stanovanje za duhovnika. Ko boste to brali, bo že streha vsaj v glavnem končana. Potem pridejo inštalacije i.t.d. Ko bo ta faza izdelana, bodo prišle na vrsto cerkvene stene, tlak, streha. . . Sedaj smo šele na začetku poti do nove cerkve. Treba nam je vztrajnosti in velikodušnosti, ki se naj kaže v tem, da bomo imeli dosti prostovoljnih delavcev in darov. Vsak naj prispeva po svojih močeh. Kdor pa ne more drugega, naj vsaj moli za uspeh naše gradnje.

Ko se nedeljo za nedeljo zbiramo v Merrylandsu, človek razmišlja v vlogi naše cerkve. Gotovo je velikega pomena in njena vrednosti se ne dá preceniti. Toda še veliko več bi nam morala pomeniti. Nekateri živijo v bližini, pa so tako redki obiskovalci. Drugi pravijo, da je predaleč. Pa imajo avto in se ob nedeljah vozijo na izlete desetine in stotine milj daleč, pa jim ni predaleč. Kjer je dobra volja, se da veliko napraviti! Po naših družinah je precej starejših mater in očetov. Mnogi hrepenijo, da bi se vsaj od časa do časa udeležili slovenske službe božje, pa jim sinovi ali hčere

to le redko ali pa nikoli ne privoščijo. Pozabljajo, da človek ne živi samo od kruha. . . . Mnogi se dokaj redno udeležujejo naše službe božje, pa le redko ali pa skoro nikoli ne prejmejo zakramentov. Nekateri pridejo vsakih par tednov ali mesecev v Merrylands, ostale nedelje pa nikamor. Lepo bi bilo, če bi šli ostale nedelje v najbližjo avstralsko cerkev.

Naša cerkev ne sme biti samo prilika, da bom tam srečal tega ali onega prijatelja. V srcu bi morali reči: "Grem v Veselovo, k sveti daritvi. Tam se bom v materinem jeziku Bogu zahvalil za dobrote preteklega tedna. Prosil ga bom za blagoslov v prihodnjem tednu. Opravi bom spoved in prejel sv. obhajilo."

P. Valerijan

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

K r s t i

Sonja Erika Guštin, Canberra Oče **Daniel**, mati **Magdalena r. Kutin**. Botrovala sta **Mateo Bartollussi** in **Adrijana Kutin** — 18.4.1971.

Jožef Teodor Simčič, Pennant Hills. Oče **Martin**, mati **Katarina r. Kohnke**. Botrovala **Avgust** in **Cvetka Markočič** — 1.5.1971.

Franc Pavel Mikuletič, Croydon. Oče **Franc**, mati **Neva r. Volk**. Botrovala **Marcello** in **Marija Crissani** — 2.5.1971.

Tanja Ana Terezija Penca, Narrabundah, A.C.T., Oče **Miro**, mati **Ljudmila r. Osojnik**. Botrovala **Mihael** in **Marija Valenci** — 16.5.1971.

Peter Pečovnik, Mt. Druitt. Oče **Franc**, mati **Berta r. Urih**. Botrovala **Mirko** in **Marija Godec** — 2.5.1971.

Leanne Johanna Neukam, Fairfield. Oče **Jožef**, mati **Silvia r. Štefanec**. Botrovala **Oswald** & **Hilda Rainer** — 5.6.1971.

Justin John Hodnik, Auburn. Oče **Justin**, mati **Daniela r. Strnad**. Botrovala **Franc** & **Julka Nagode** — 13.6.1971.

Anton Blaznik iz Celja in **Ivanica Matošin** iz Primoštena pri šibeniku. Priči sta bila **Stanko Zavšek** in **Marijan Vidrih** — 15.5.1971.

Franc Pečovnik, rojen v Zgornji Vižingi, župnija Radlje ob Dravi, in **Berta Urih**, rojena v Breznem Vrhu, župnija Remšnik. Priči **Mirko** in **Marija Godec** — 2.5.1971.

Misli, July, 1971

TRIJE SVEŽI GROBOVI V SYDNEYU

Dne 31. maja v družini Petra in Cvetke Berginc v Enfieldu umrl komaj 7 tednov star sinček **Peter Andrej**. Dete je že od rojstva bolehalo in končno podleglo. Trupele smo pokopali 3. junija na Rookwood pokopališču. Staršema sožalje!

— ★ —

V četrtek 17. junija je v St. Joseph Hospitalu, Auburn, preminul 72letni **IVAN BAVČAR** iz Fairfielda. Pokojnik je bil rojen v Ajdovščini. Tam zapušča brata in sestro, katere je pokojnik pred petimi leti obiskal. Pokojni Ivan se je leta 1927 v Senožcah poročil z **Frančiško roj. Sluga**. Z njo in sinom Ivanom je 1949 prišel v Avstralijo. Zadnje mesece je bolehal na srcu. Dober teden je iskal zdravila v bolnici. Prvi dan zdravljenja tam je prejel sv. maziljenje in popotnico. Tako je bil dobro pripravljen na ločitev s tega sveta. — V nedeljo 20. junija popoldne so bile v kapelici pogrebnega zavoda molitve ob številni udeležbi rojakov, ki so pokazali spoštovanje do pokojnika in priljubljenost Bavčarjeve družine. Maša-zadušnica ob truplu pokojnika je bila v Merrylandsu 21. junija, nato smo pokojnika spemili na pokopališče v Liverpool. Vdovi, sinu Ivanu z družino, ter **Borisu** in hčerki **Štefaniji** (oba v Evropi) iskreno sožalje! Spomnimo se pokojnika v molitvah! R. I. P.

— ★ —

Isti dan je na tragičen in na dosedaj še nepojasnen način preminula v Canley Vale komaj 30letna **MARIJA LENC** (roj. **KECELJ**). Pokojnica je bila doma v Nadgorici (Črnuče nad Ljubljano). Tam zapušča starše in brata ter sestro, tu v Avstraliji pa moža **Alojza** in tri hčerke (vse tri predšolske starosti).

Pokojnica je prišla v Avstralijo leta 1964. Pred petimi leti se je v Paddingtonu poročila z **Alojzom Lencom**. Vsem trem otrokom, od katerih sta mlajši dve dvojčki, sta bila botra **Štefan** in **Helena Zdravec** iz Croydona. Zavedala sta se botrske vloge in sta takoj sprejela skrb za vse tri otroke.

Za pokojno **Marijo** smo molili rožni venec na predvečer pogreba v pogrebem zavodu v Fairfieldu. Maša za pokoj njene duše je bila v Merrylandsu v torek 22. junija. Nato smo jo spemili k večnemu počitku na Liverpool pokopališče. Soprogu **Lojzu**, otrokom, staršem sorodnikom iskreno sožalje! Spomnimo se pokojnice v molitvah in pri sv. maši! R. I. P. — P. Valerijan.

NEW SOUTH WALES

Merrylands. — Dragi rojak N. N.: Z veseljem in s široko odprtimi očmi sem prebral Vaš dopis v junijski številki, kjer sporočate, da ste poslali preko "MISLI" ček za \$500 za gradbeni fond naše cerkve v Merrylandsu. To je res močna injekcija, ki bo znatno povečala finančno zmogljivost naših podvigov. Vsem nam je Vaš dar dal mnogo novega poguma, ker dokazuje, da so še med nami rojaki, ki so zavedni, narodnostno in versko, in radi priskočijo na pomoč pri delu za našo pridobitev — slovensko cerkev v Merrylandsu. Tisti dan, ko je Vaš velikodušni dar, ček za \$500, iz uredništva "MISLI" priromal v Merrylands, je bilo tu res dvakrat "Veselovo". Sem moral kar dvakrat pogledati na vsoto, da sem bil gotov, da prav čitam. Vas čisto razumem, da nočete objaviti svojega imena, ker hočete plačilo le od Boga. Dobra dela na skrivnem imajo stoprocentno zagotovilo zaslužnja. Po drugi strani je skoro pa vselej, kadar je objavljeno ime in vsota kakega daru, tudi kritika od strani kakega narodno ali versko pasivnega rojaka. Če je dar majhen, bo kdo pokritiziral: "ta bi lahko več dal". Če je dar mecenski, pa zopet: "ta lahko da, ko ima". — Upam, da bo Vaš zgleđ našel dosti posnemalcev; ne sicer po vsoti, ampak v tem, da bodo pokazali dobro voljo in dali, kar morejo. Naj bo Bog Vaš bogat plačnik! — **P. Valerijan.**

Barrack Heights. — Tudi mi se lepo zahvaljujemo za tako redno pošiljanje MISLI, ki so nam zelo všeč. Posebej pa odgovarjam Pepetu Metulju na njegov poziv. Naj povem, da začnem list brati od zadnje strani, mogoče zato, ker so tam smešnice. Včasih tudi kakšna križanka. No, zagledala sem Pepetove "jezične". Tako nekako čudno so bile črke sestavljene, da sem kar pustila zaenkrat. Pride pa sin iz šole, nato mož iz službe. Povedala sem jima: Prišle so MISLI, pa je zadaj na ovitku tako čudna uganka. Sin pogleda in že ima prvo pravilno besedo. Potem smo vsi trije tiščali glave v tiste "jezične" in kar hitro vse po vrsti rešili. Bilo je prav zanimivo in se Pepetu še za kaj takega priporočamo. Lep pozdrav vsem rojakom širom po Avstraliji! — **Ivanka Žabkar.**

Marrickville. — Danes pa kaj drugega. Nekaj o krvi. Je zelo pomenljivo. Ugibam sam pri sebi, koliko naših ljudi je že dalo kri Rdečemu križu. Jaz ne poznam nobenega. Seveda to ni prijazna reč, da se o njej piše, še manj, če jo sam doživiš. Dati kri! Toda vsi, ki to berete, ste v nevarnosti za življenje, posebno, kadar hodite po cesti ali se vozite z avtom. Pride prometna nesreča, takoj nastane krvavenje, morda zunanje, še bolj verjetno pa notranje. Ako izgubite preveč krvi, preden pride prva pomoč, ste v smrtni nevarnosti. In prva pomoč bo verjetno — nova kri! V takih primerih je važno, da ima človek pri sebi izkaznico, h kateri grupi krvi spada. Če ima to pri sebi, lahko takoj pomagajo, tudi če bi ponesrečenec bil v nezavesti. Ako take izkaznice ni, morajo prej analizirati kri ponesrečenca v laboratoriju, to pa vzame čas. Ako bi dali napačno grupo krvi, je zastrupljenje neizogibno in za njim smrt. Zato bi bilo svetovati vsakemu, da si da analizirati kri, dobi izkaznico in jo nosi s seboj. Pri vsaki postojanki Rdečega križa se dobijo vse potrebne informacije. Tudi o tem, kako lahko vsakdo da količino svoje lastne krvi za reševanje življenja drugih. Priporočati je to dobro delo, ker z njim morda rešite življenje bližnjega v prometni nesreči, matere na porodu in tako dalje, morda pa celo svoje lastno! — **Peter Bizjan.**

Canley Vale. — Podpisani se želim prav iskreno zahvaliti vsem rojakom in znancem, ki so mi stali ob strani v dneh, ko me je nenadoma zapustila žena Marija, r. Kecelj, mati treh otrok. Hvala vsem, ki so poslali sožalne karte, darovali cvetje in se udeležili molitev ob krsti in pozneje pri pogrebnih opravilih v Merrylandsu in Liverpoolu. Bog povrni vsem! — **Alojzij Lenc.**

VICTORIA

Reservoir. — Pater! Če se vam je zdelo moje pošiljko za junij nedostojno natisniti, tudi nauki o spolnosti, katere že tolikrat ponavljate, ne spadajo v list MISLI. Za tak pouk so najprej starši, učitelji ali posebne knjige, katere se s tem bavijo. Nikakor pa ni poklican v to katoliški mesečnik. Ta ima nalogo, da poleg malih novic go-

vori o Bogu, o veri, Cerkvi ter njenih višjih in nižjih dostojanstvenikih. Danes pošiljam tudi oglas za neko prodajo. Sporočite mi, koliko bo to stalo. — Antonija Stojkovič.

DAJE SE NA ZNANJE!

Kdor bi imel misel, da se vrne v domovino, tu se mu nudi lepa prilika!

Bližu Sežane je naprodaj po nizki ceni hiša

s posestvom (kmetija).

Podrobnosti osebno ali pismeno pri nas.

V. Stojkovič, 43 York St.
Reservoir, Vic. 3073.

Kew. — Zadnjič sem objavil poročilo o nenadni smrti gospe **Olge Prasel**, ki je zapustila moža in dva nepreskrbljena otroka. Praselova družina se je znašla v finančnih težavah, kateri so odpomogli je rojaki z nabirko. Nekaj sem zbral jaz, največ pa med prijatelji in na zabavi Triglava Janez Jernejčič in Anton Mršnik.

Darovali so: \$ 50: Pevsko društvo "Triglav"; \$ 40: Slovenska dušnopastirska pisarna, M. Kleva; \$ 20: Marjan Potočnik, Virgilio Lepio; \$ 10: J. Jernejčič, J. Hojnik, B. Fabijančič, A. Mršnik, J. Tavčar, P. Soroc, J. Potočnik, S. Jernejčič, N. Peričič, B. Giacca, L. Tonič, S. Kirn; \$ 6: M. Peič; \$ 5: Zdravko Hrib, M. Celhar, J. Peršič, A. Logar, J. Šajn, A. Zupčič, A. Volk, V. Trampuž, R. Fabile, F. Zgoznik, A. Tomšič, P. Hervatin, P. Krnel, I. Barbiš; \$ 4: A. Gjerek, I. Gardina, D. Oblak, I. Kalister, K. Lazarič, Z. Špilar; \$ 3: M. Bratina, V. Marinčič, T. Grlj; \$ 2: A. Stojkovič, J. Čeh, M. Fabijančič, F. Grl, I. Cergol, P. Milosin, C. Agostinelli, K. Strle, I. Gustinčič, B. Žele, R. Plavčak, B. Žele; \$ 1: R. Iskra, M. Kaiser, M. Hervatin.

Skupna vsota darov \$ 426 je bila izročena možu pokojnice, Rafael me je naprosil, naj z darovi objavim tudi njegovo zahvalo vsem, ki so mu priskočili na pomoč v tej težki preizkušnji. Z njegove in moje strani zlasti zahvala obema zbirateljema! — P. Bazilij.

Misli, July, 1971

NORTHERN TERRITORY

Nabalco. — Dam vam vedeti, da sem prejel MISLI, ali na žalost, nisem naročil tega lista. Pisal sem Vam bil za časopis "Čez morje", kakor pišete na ovitku, da stane 4 dolarje. Jaz sem tu v džungli in me zanima, kaj je novega onkraj morja, ne v Avstraliji. Ta ni zame in se kmalu odpravim v Kanado. MISLI mi pa ni treba več pošiljati. Poznam ta list že od prej. V njem je vedno ista stvar, zmeraj neke pravljice in teh pravljic imam jaz dosti. Oprostite mi, ali bila je vaša greška, ker mojega prejšnjega pisma niste dobro prečitali. Na svidenje! — L. Jalovec.

WESTERN AUSTRALIA

Manjimup. — V tukajšnji bolnišnici je dne 4. maja po mučni bolezni umrla ga, **Marija Ferfila**. Pokojnica je bila rojena 26. de. 1924 v družini Marinšek, Zagon pri Postojni. Tukaj zapušča moža Stanka ter sinčka Johna, dve in pol leta starega. V Ljubljani ji živita mati in sestra. Pokojna je bilo široko znana in spoštovana. V tukajšnji bolnišnici je bila zaposlena 6 let. Z znanjem treh jezikov je bila mnogim novodošlim v pomoč. Velika udeležba sorodnikov in prijateljev jo je spremljala na zadnji poti. Pokopana je na pokopališču v Manjimupu. Vsem prizadetim iskreno sožalje! — Naročnik.

Če želite kakršno koli

ZAVAROVANJE —

"INSURANCE"

za hiše, trgovine, podjetja, življenje,
"Worker's Compansation, Accident
Insurance, Public Liability" itd.

Obrnite se na nas in pogovorimo se

V S V O J E M J E Z I K U

V. FERFOLJA, tel. 660-2444

Dom: 660-4961

PRIPOVEDKA S KRASA

Antonija Stojkovič

S TRSTA GOR PROTI SEŽANI in naprej pelje lepa, gladka in široka glavna cesta. Ko sem bila še deklica, seveda pod Avstrijo, smo ji rekli "cesarska cesta", ker je skozi Postojno in Ljubljano vodila do Dunaja, kjer je vladal cesar Franc Jožef Prvi. Sedaj je tam v bližini moje rojstne vasi Orleka meja med Italijo in Jugoslavijo. Po veliki cesti drivajo težki kamioni in svetli avtomobili. Ob njej rastejo tovarne, visoke šole, cveče obrt in trgovstvo.

V mojem času ni bilo tako. Po cesti so vozili težko naloženi vozovi s konjsko vprego ter prevažali slamo, seno, hlode, vreče oglja, žaganice in še marsikaj. Vlekli so jih pari težkih konj, včasih tudi po dva para. Pokanje "furmanovega" biča je bilo slišati daleč naokoli, drugače pa je bilo ob cesti vse bolj tiho, skoraj mrtvo.

Na tej cesti se je zgodilo, kar ve naša pripovedka s Krasa.

Nekje tam sta se srečala gospod Smrkelj in gospa Bolha. Šla bi bila lahko drug mimo drugega, da bi se komaj opazila. A hodila sta oba po isti strani in skoraj zadela drug drugega. Bolha, prijazna, radovedna in klepetava, kot so pač ženske, je vprašala Smrklja, kam gre. Ni bil ravno dobre volje, vendar ga je začela lomiti radovednost, kam je Bolha namenjena. Zato je povedal svojo zgodbo.

"Bil sem na Krasu pri kmetih, a se mi je slabo godilo. Poskusil bom v mestu, morda bo tam bolje. Slišal sem praviti, da v mestih moje sodruge moški, ženske in otroci lepo zavijajo v dišeče žepne robce in jih v toplih žepih ali ročnih torbicah s seboj nosijo. To mora biti topel občutek na nas enega, posebno v zimskem mrazu. Na Krasu pri kmetih je bilo zelo drugače. Pri košnji poleti ali pri hlohah v gozdu pozimi, pa tudi doma ali kjerkoli, kako je bilo? Če sem le malo pokukal skozi okence pod nosom, je Krašovec (Kraševke ne toliko) pritisnil s prstom na eno nosnico in pihnil tako močno, da sem z vso silo padel na tla. Če sem priletel na kaj mehkega, recimo na travo, je še šlo. Ali padel sem večkrat na kamnata tla in si polomil vse kosti. Padel sem pogosto tudi na sneg in tam zmrznil. Vse to se je tam godilo zaradi kmečke budalosti in trme, ker nočejo nositi robca v žepih. — No, kako pa ti, gospa Bolha, kam si pa ti namenjena?"

"Vidiš, boter Smrkelj, z mano je pa ravno nasprotno. Živela sem v mestu, nisem mogla obstati. Slišala sem, da se mojemu rodu vse bolje godi na kmetih, pa sem se namenila na Kras.

"Kako pa je bilo v mestu, botra Bolha?"

"Veseli me, da imaš sočutje z mano. Le kje naj začnem? Poskusila sem se udomačiti pri bogatih in revnih. Verjemi, ne eni ne drugi tam Bolhe ne marajo. No, včasih se mi je posrečilo. Bila sem z njimi v postelji z belimi rjuhami — ah, bilo je toplo in tudi krvi ni manjkalo pod gladkimi kožami. Ali kaj, ko so postelje vsak dan zračili, rjuhe otresali skozi okno. Tako sem padla iz petega nadstropja. Ubila bi se bila prav gotovo, pa znam posnemati mačko, ujela sem se na svoje skokice. Odskakljala sem v neko kuhinjo v pritličju in sem zagledala ljubko mucko, ki se je tam igrala. Planem nanjo in se skrijem v njenem kožuhu. Sprva je bilo kar prijetno, pa sem kmalu spoznala, da je tudi muca zoper mene. S krepeljci, z zobmi, z jezikom me je preganjala in me končno zbila raz sebe. Poskusila sem na psičku, ki ga je gospodinja tako rada imela — nič boljše se mi ni izteklo. Moram reči, da še vse hujše. Ko sem malo ugriznila v pasjo kožo, je začel kuže uganjati take reči, da sem mislila, zmešalo se mu bo. Z jokojočim cvilenjem je priklical gospodinjo, ki je takoj vedela, kaj se je zgodilo. Stopila je nekam in prinesla nekak rumen prah, da je z njim potresla svojega ljubčka. Joj, kako je smrdelo, kako mi je jemalo sapo! Morala sem zbežati in zdaj grem, da poskusim na kmetih".

"Kaj si pa slišala praviti, kako je na Krasu?"

"Postelje zračijo kvečjemu po enkrat na teden, to se prenese. Z rjuhe skočiš na žensko in se ji zariješ do kože. Ko jo vščipneš, ne teče takoj, da se preobleče, ker nima časa. Pa če le dobiš brco pri človeku, je vedno na ponudbo mačka ali pes. Prah zoper Bolhe na Krasu še ne poznajo. Seveda te tudi tam vsi sovražijo, tudi mačke in psi rabijo zobe in kremplje zoper tebe. Umikaš se, posreči se ti grizljaj zdaj tu zdaj tam, živi se!

"Pa srečno pot in dosti uspeha, botra Bolha, vsak po svoje morava živeti! 'Želim ti kar največ dobro rejenih kož'".

"Srečno pot, boter Smrk, želim ti za celo štacuno toplih žepnih robcev!"

Dr. J. KOCE

G.P.O. BOX 670, PERTH, W.A. 6001.

TELEFON 87-3854

1. Obrnite se na nas, če hočete imeti res pravilne prevode spričeval, delavskih knjižic in sploh vseh dokumentov.
2. Ravnajte se po načelu "svoji k svojim", kot to delajo drugi narodi. Zato naročajte vozne karte vseh vrst (za letala, ladje itd.) pri nas, saj pri nas ne stane vozna karta niti cent več kot drugje. Kdor naroči karto pri nas ali na čigar priporočilo dobimo naročilo, mu damo brezplačno informacije in nasvete v pravnih in poslovnih zadevah.
3. Darilne pošiljke (pakete) izvršujemo hitro in solidno. Če želite, vam pošljemo cenik.

ZASTOPNIK ZA VICTORIJU: ZASTOPNIK ZA N.S.W.:

ZASTOPNIK ZA QUEENSLAND:

MRS. M. PERSIC

MR. R. OLIP

MR. J. PRIMOŽIČ

704 INKERMAN RD.,
COULFIELD, VIC.
Tel. 50-5391

65 MONCUR ST.,
WOOLLAHRA, N.S.W.
Tel. 32-4806

39 DICKENSON ST.,
CARINA QLD. 4152

"Kositi je bilo treba v štihi s prednjakom — vsi so morali hkrati enako zamahniti s koso in hkrati podreti travo v plaste. Sramota za kosca, če ga njegov sosed **prekosi**. Grabljice se norčujejo iz njega. Zato si vsak kosec prizadeva, da drži štihi z drugimi. Sramota je tudi, če kateri koga "zakosi", ne drži redi. V Rovtahn na Notranjskem je moral boljši in pravi kosec narediti dvojno redovnico. Zato je moral biti prav močan. Ko je kosec pokosil red do kraja je navadno zavriskal.

"Na vsakih dvajset korakov so se kosci ustavili in vsi hkrati brusili kose. V jutranjem hladu in miru je prijetno odmeval njihov kovinski glas. Po brušenju je šla v Slovenskih goricah zelenka "slatinarica" vina iz rok v roke. Vsak je krepko potegnil iz nje. Na Cerkljanskem so si gasili žejo z dobrim tepkvcem in z mrzlo studenčnico; nosil jo je fantič v nalašč za to pripravljene leseni posodi, ki je držala tudi do dvajset litrov. Imenovali so jo potreh ali ljempo.

"Če je kateri kosec med košnjo po nesreči udaril v kamen ali skrito skalo, je bilo treba koso brž sklepati, kakor poje pesem s Kozjaka:

Kukovca kuku na zeleni bukovini,
fantič koso kleplje na zelenem travniku. . ."

"Drugače je potekla — in še poteka — košnja v hribovskih krajih." In tako dalje.

Misli, July, 1971

— ★ —

Zdaj smo si osvežili spomin, kako je nastal izraz: **prekositi koga**. Ker so nekoč vsi poznali stari način košnje, so namesto takih besed, kot so: **prehiteti**, **zadaj pustiti**, **premagati**. . . začeli rabiti besedo: **prekositi**. Za tiste čase je bilo dobro tako. Ni pa dobro, kar sem bral o Petru in Janezu, da je Janez Petra **visoko prekobil**. V breg niso tako kosili kot na ravnini. Zato bi moralo kvečjemu stati, da je Janez Petra **daleč prekobil**.

Dandanes pa, kakor rečeno, je ta izraz ne samo zastarel, postaja nerazumljiv. To lahko razvidimo tudi iz pisanja Nika Kureta samega, ki pravi:

"Novi čas je to neusmiljeno presekal. Stroj je z enim mahom strl romantični okvir preteklosti. Vrisk in pesem kosev sta utihnili, namesto njih brne po travnikih motorne kosilnice. . . Stara košnja in seča sta v zatonu".

Zato sem zapisal nad ta svoj članek, da me nihče ne bo prekobil. Pa tudi tebe ne, ki to bereš. Kako naj me kdo prekosi, ko ko v domovini nič več ne kosijo tako, da bi lahko kdo koga prekobil. Kaj pa šele tukaj v Avstraliji!

Torej le nisem tak bahač, kot ste mislili na prvi pogled. Samo jezični, jezikovni, jezikoslovni čut me preganja! In tudi k pisanju priganja!

**PRVA
TURISTIČNA**

**V A Š A
AGENCIJA**

oskrbuje za vas:

- ★ potovanja z avioni
- ★ potovanja z ladjami
- ★ potovanja v skupinah
- ★ kombinacije potovanja:
odlet z avionom, povratek z ladjo

- ★ oskrbimo potovalne dokumente
- ★ rešujemo vse potovalne probleme
- ★ vse dni smo vam na razpolago
- ★ vsak čas nam lahko telefonirate
v vseh zadevah potovanja, ali pridite osebno

VAŠA POTNIŠKA AGENCIJA

PUTNIK

72 Smith Street, Collingwood, Melbourne

Poslujemo vsak dan, tudi ob sobotah, od 9. - 7.

TELEFONI: 419-1584, 419-2163, 41-5978, 44-6733.

V uradu: P. Nikolich, N. Nakova, M. Nikolich

Fant je ukradel transistor. Ujeli so ga in poslali v zapor. Tam je srečal več drugih tatov. Eden mu je rekel:

"S premajhnim si začel. Zakaj nisi rajši oropal kakšno banko? To bi se izplačalo, ne pa transistor."

"Ko pa pridem iz šole šele po treh, takrat so banke že zaprte."

POZDRAV IZ LURDA

K Mariji Lurški sva prišla s Karlom sama zase z vlakom. Ostaneva nekaj dni. Saj tudi v skupinah prihajajo romarji iz domovine, pa midva sva se odločila za lastno potovanje. Tu se živo spominjava tudi rojakov v Avstraliji, jih priporočava Marijini priprošnji in pošiljava pozdrave. Tako tudi listu MISLI in p. uredniku. Lepa je domovina, to vsak ve, le žal, da marsikdo mora v tujino, vrne se pa rad, vsaj na obisk. Midva bi svojim pozdravom morda lahko dodala: Na svidenje! Upam, da še imate molitve za domovino. — Tončka Levstik.

Zahvalna pesem zakonske žene:

O, sveti moj Krištof, pošiljam ti rož!

Naš čisto nov avto je spaka.

Pa nisem vozila jaz, sreča je taka,
da butnil v drevo je moj ljubljeni mož.

ŠOFERSKI POUK V SLOVENŠČINI

Nudi ga vam z veseljem

"FRANK'S AVTO ŠOLA"

32 The Boulevard, Fairfield West 2165

Telefon: 72-1583

TURISTIČNA AGENCIJA

THEODOR TRAVEL SERVICE PTY. LTD.

PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE ALI PIŠITE

66 Oxford St., (Darlinghurst), Sydney. 2010.
Tel.: 31-88, 31-2952.

V URADU **RADKO OLIP**

- * urejuje rezervacije za vsa potovanja po morju in zraku — širom sveta, posebno v Slovenijo in ostalo Jugoslavijo
- * Izpolnjuje obrazce za potne liste, vize in druge dokumente
- * organizira prihod vaših sorodnikov in prijateljev v Avstralijo I.T.D.

Charter za letalom: Sydney - Beograd - Sydney	\$680.60
Sydney - Ljubljana - Sydney	\$695.10
Skupine z letalom: Sydney - Beograd - Sydney	\$692.90
Sydney - Zagreb - Sydney	\$704.60
Sydney - Ljubljana - Sydney	\$707.70

(to so cene za člane društev)

Uradne ure 9-5 in ob sobotah 9-12

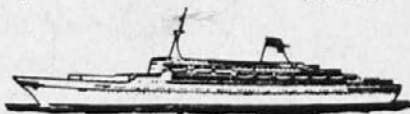

PHOTO STUDIO

VARDAR

108 Gertrude Street
Fitzroy, Melbourne, Vic.

(blizu je Exhibition Building)

Telefon: 41-5978

Doma: 44-6733

IZDELUJE:

prvorazredne fotografije vseh vrst,
svatbene, družinske, razne.

Preslikava in povečuje fotografije, črno-bele in barvne.

Posoja svatbena oblačila, brezplačno.

Odprto vsak dan, tudi ob sobotah in nedeljah od 9 — 6.

Govorimo slovensko.
VAŠ FOTOGRAF: PAUL NIKOLICH

SLOVENSKA MESNICA ZA
WOLLONGONG LTD.

TONE IN
REINHILD OBERMAN

20 Lagoon St., Barrack Point, NSW.

Priporočava rojakom vsakovrstne mesne izdelke: kranjske klobase, ogrske salame, slanino, sveže in prekajeno meso, šunke itd. Vse po najboljšem okusu in najnižjih cenah.

Razumemo vse jezike okoliških ljudi. Obiščite nas in opozorite na nas vse svoje prijatelje!

Mihec je bil s teto na vlaku. Nепrestano je smrkal. Od nosa mu je viselo. Teti je bilo nerodno.

"Mihec, ali nimaš robčka?"

"Seveda ga imam. Pa je rekla mama, da ga ne smem nikomur posoditi. Gotovo tudi vam ne".

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, Ottoway, S.A. 5013

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč in hiš.

DARILNE POŠILJKE v Jugoslavijo posreduje.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam razne dokumente pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obračajte na nas v teh zadevah!

Tel. 42777

Tel. 42777

Majhen možiček je bil tisti poslanec, imel je pa uren jezik. Nekoč je krepko ugovarjal ministru in ta mu je rekel:

"Vi pa kar molčite, drugače vas pograbim in vtaknem v žep!"

žaba majhna, kot ste.

"Prav, kar po meni! Boste imeli potem dosti več v žepu kot v glavi".

— ☆ —

"Kakšno je pivo v Avstraliji?" so vprašali v domovini rojaka, ki je prišel tja na obisk.

"Gnus, sam gnus! Vselej sem zelo vesel, ko ga po kakšnih petih kupicah ne morem več piti".

NAJCENEJŠE POTOVANJE V EVROPO

Z ladjo MELBOURNE — GENOA
(izven sezone) \$ 367.-

Z letalom AVSTRALIJA — BELGIJA —
ANGLIJA (vsak letni čas) \$ 450.-

Z letalom (charter) MELBOURNE — DUNAJ
in nazaj \$ 720.-

Z letalom (skupinski izlet)
MELBOURNE — RIM — MELBOURNE
\$ 822-70

Lahko oskrbimo vse formalnosti
za potovanje vaših družin in sorodnikov

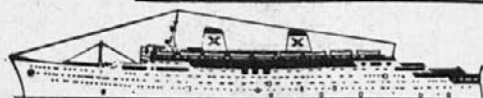
Z ladjo: GENOA — MELBOURNE \$ 498-50

Z letalom: LJUBLJANA — AVSTRALIJA
\$ 608-80

Za podrobne informacije v vašem jeziku:

A L M A

POTNIŠKO PODJETJE

330 Little Collins Street (vagal Elizabeth St.,
Melbourne 3000. Telefon: 63-4001 & 63-4002